رڼا

ناول

ليکوال: نصير احمد احمدي

هغه کتابونه چې سمسور وو بپاڼې پرليکه کړې او يا يې پر ليکه کوي، نور څوک يې
پر ليکه کول اجازه نه لري

کال: ۱۳۸۷ ل

بسم الله الرحمٰن الرحیم

کتاب پېژندنه:

نوم	:	رڼا
ليکوال	:	نصير احمد احمدي
برېښناليک	:	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
موبايل شمېره	:	۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
د پښتې انځور	:	ن. ا. احمدي
د پاڼو ډيزاين	:	نصرت الله الهام
کمپوز	:	ن.ا. احمدي
د پښتې ډيزاين	:	نور علي تسل
چاپ کال	:	۱۳۸۷ل
چاپ چاري	:	دانش خپرندويه

د چاپ ټول حقوق محفوظ دي

ډالۍ

خپل ګران ورور، انجینر بشیر احمد احمدي ته !
څوک چې زما د زړه سکون دی.

☆

بوړبوکۍ له ځان سره خاورې او خځلې راټولولې...کله چې په دښته کې ولاړې ونې ته ورنږدې شوه، يوه هلک منډه کړه او له خولې څخه يې يوه چيغه راووته :

ـ هله پيريان ![1]

يوې نجلۍ په بيړه بوړبوکۍ ته وکتل، رنګ يې زيړ شو ، څو ګامه يې واخستل، ولوېده او په تاوېدونکو خاورو کې پټه شوه. بوړبوکۍ څو دورې وخوړې. بيا د ډنګرو مېږو او اوزو په منځ کې تاو راتاو شوه او خپله مخه يې ونيوله.

نجلۍ ودرېده، له خپلو سترګو څخه يې خړ او سپېره وېښته لرې کړل او په بوړبوکۍ پسې يې په وېره وکتل. هلک په بيړه ورنږدې شو او په حيرانۍ يې وويل:

ـته خو يې حلاله نه کړې !

نجلۍ مېږو او اوزو ته سترګې ورواړولې، کله چې روغې ورته وايسېدلې، په څېره کې يې خوښي راټوله شوه، بېرته يې دونې تنې ته خپل خوار ولې ولګول، سر يې وځړېد او فکر په مخه کړه.

هلک په ځُشکه (غوسه) وويل !

ـته پمنه يې ! هيڅ بلا دې نه وهي !

---

[1] ځينې کليوال باور لري چې په بوړبوکيو کې پيريان وي او په چا چې ورغله حلالوي يې.

نجلۍ غلې وه.
هلک زیاته کړه:
ـما د بوړبوکۍ په مینځ کې د پیریانو خبرې واورېدې، ویل یې چې دا کرغېړنه په حلالېدو نه ارزي.
د نجلۍ سر څوړند و.
هلک له خپلې غاړې څخه لینده خلاصه کړه، یوه ګیټۍ یې پکې کېښوده، د نجلۍ خواته یې ونیوله او و یې وویل!
ـودې ولم!
نجلۍ سترګو ته لاس ونیو. هلک لینده یوې ځرمښکۍ ته ورواړوله. پر هغې یې وار وکړ، خو ځرمښکۍ په یوه ګڼه سپانده کې ننوته. شېبه وروسته یې په لوړ غږ وویل!
ـای چینجنې! مالونه را وګرځوه!
نجلۍ سر هسک کړ، په بیړه ولاړه شوه، منډه یې کړه، خو یودم ځای پر ځای کېناسته. خپلې لوڅې ښۍ پښې ته یې لاس ونیو.
د هلک سپږمې وپړسېدې او په کاوړ (غوسه) یې چیغه کړه!
ـژر کوه! ای د سپي لورې!
نجلۍ په رېږدېدلي غږ وویل:
ـ پلار ته مې مه تېرېږه!
له دې سره یې د غوږ تر څنګ د ګیټۍ د تېرېدو نرۍ شنها واورېده.
د نجلۍ په سترګو کې اوښکې را ټولې شوې، پخپلو تېرو نوکانو یې له پوندې ازغی ویست او د یوه سیرلي خواته ګړندۍ روانه شوه. څو ځله د سیرلي مخې ته

ودرېده، خو سيرلي ټوپونه وهل، نه يې نيوى وركاوه او نه هم نورو مېږو او اوزو ته ورګرځېده. نجلۍ بې حوصلې شوه، ځمكې ته يې لاس كړ، يوه كوچنۍ ډبره په ګوتو ورغله او ورسره د سيرلي پښو ته نږدې مړه دوړه پورته شوه.
نجلۍ ستړې وه، بې سېكه وجود يې لړزېده، بېرته توت ته ورنږدې شوه او سيوري ته كېناسته، خو دې لا دمه نه وه جوړه كړې چې څښو ته يې ګوتې ورولوېدې.
نجلۍ كوكه كړه، په تشو كې يې څو درانه دردونه تېر شول، بيا يې په ژامه يو سوك وخوړ او پر خاورو پړمخې پرېوته.
هلك چيغه كړه:
ـ تا زما پر سيرلي وار وكړ ! هغه يې په اتلس سوه غوښت، خرې ، لغړې، پمنې ! ته ودرې ! مور به مې څنې دروشكوي !
نجلۍ سر هسك كړ، له پزې نه را وتلې وينه يې د لمر رڼا ته وځلېده، منډه يې كړه ، په يوه لويه ډبره كېناسته او په چيغو چيغو يې وژړل....ښه شېبه يې اوښكې تويې كړې، بيا يې په نهيلۍ دښتې ته وكتل ، لرې په يوه موټر پسې سپېره دوړه روانه وه...وروسته يې مخامخ پرتو غونډيو ته ستركې ورواړولې.
په يوه هسكه شنې، زرغونې جنډې رپېدلې...هغې تر ډېره هديرې ته وكتل، بيا يې يو سوړ اسويلى ويست، بېرته يې د دښتې خواته ورمېږ كوږ شو ، دوه ـ درې شله ګامه لرې يوه موټر ته درې تنه ولاړ وو، وروسته دوه كسه د دوى خواته ور روان شول او دريم يې د موټر بانټ ودراوه.
هلك له ځان سره و ډونګېد:
ـ راغلل !

له دې سره يې د مېږو خواته ګرندي ګامونه واخستل...خو شېبه وروسته يوه ښځينه غږ ځای پرځای ودراوه:
_دلته راشه ګرانه !
هلک په حيرانۍ سره شا ته وکتل. د توت سيوري ته يوه سرتور سر ښځه او يو په ونه لوړ نارينه ولاړ وو.
هلک په بيړه وويل:
_زموږ ژبه مو زده ده؟
دنګ ځوان ښځې ته وکتل، دواړه موسک شول، سړي وويل:
_زه جمال يم او دا هم ګلالۍ نوميږي. ، ستا نوم؟
د هلک پتري نيولې خړې شونډې وخوځېدې:
_ بازو !
وروسته يې خپله خبره پسې وغزوله:
_تاسو د امريکانيانو (امريکايانو) غوندې ښکارئ، خو دوی بل رنګه خبرې کوي، له ټوپکو سره راځي، لمنې نه لري، نور مو فرق نه سره کيږي.
سړي په خندا وويل:
_د چا زوی يې؟
_ د جانداد.
_کوم جانداد؟
_د ملک عبدالکريم د کلي.
د سړي خندا زور ونيو:
_ای زوروره ! ته خو کليوال وختې !

هلک پـه حیرانـۍ سره هغـه تـه وکتـل، سړي خپلـه خرېیلي زنـه وګرولـه او ویـې پوښتل:
ـخو پلار مې دې پر ځای را نه ووړ؟
هلک په غرور وویل:
ـپلار مي ټول خلک پېژني، د سرونو په جوړولو کې یې نوم وړی، سلامت دې کلي اولس لري.
سړي په خندا غبرګ تري تاوه کړه. د هلک تـور تندی یـې ښکل کـړ او پـه مینـه یـې وویل:
ـښه نو ! ته باز محمد یې !
وروسته یې ښځې ته مخ ور واړاوه:
ـ دی په شپږ او یایم کې پیدا شو، ښه مې په زړه دي، پلار یې پـه خوشـالـۍ کـې سینځلې ووېشلې، وروستـه مـو پـه زور ډول پـرې راوویسـت، خـو طالبـان خبر شول، دی یې و ډباوه او ډول ته یې برچې ور واچولې، زه په هماغه کـال لـه کـوره ووتم.
ښځې پـه خپلو ژېړو او لنډو ویښـتو کـې ګـوتې تېـرې کـړې، پـه خواشینـۍ یـې وویل !
ـخو دده عمر تر لسو کلونو کم ښکاري !
د سړي پرنریو شونډو یوه ترخه موسکا تېره شوه:
ـددې وطن ماشومان همداسې دي.
هلک ښځې ته وکتل او بیا یې سړي ته مخ ور واړاوه !
ـدا دې څه ده؟

_نامزاده؟
_څه؟
_ کوژدنه !
_ نو بیا یې ښنګه درسره ګرځوې؟
دا ځل ښځه په خبرو کې ورولوېده:
_ ولې؟
_تاسو خو واده نه دی کړی؟
د ښځې نرۍ وروځې سره ورغلې، اوږو ته یې ټکان ورکړ او په حیرانۍ یې سړي ته وکتل.
سړي وخندل:
_څلور میاشتې وخت لرې، په هر څه به پوه یه شې.
ښځې ته خندا ورغله، د غاړې بکس ته یې لاس کړ او یو بوتل یې را وویست.
هلک په بیړه وویل:
_شراب دي؟
ښځه موسکۍ شوه:
_نه ! اوبه دي، دې ته معدني اوبه وایي.
له دې سره یې بوتل هلک ته ونیو او په مینه یې وویل:
_تږی یې؟
هلک یو _دوه ګامه شاته شو.

ښځې دوه_ درې غوړپه اوبه وڅښلې، بېرته یې پر بوتل سرپوښ تاو کړ او په بکس کې یې کېښود. بیا یې په رمې پسې وکتل، خو وروسته یې نجلۍ ته پام شو او له هلک نه یې وپوښتل:

_ هاغه دې خور ده؟

هلک تندی تریو کړ:

_نه ! زموږ مزدوره ده.

_ څه نوم یې؟

_ زه یې پمنه بولم، زموږ یوه اوزه هم پمنه ده. کټ مټ لکه دا.

ښځې د هلک په کوڅي (خرېیلي) سر لاس تیر کړ، ورو یې وویل:

_ولې یې په دې نوم بولې؟

د هلک د تندي کونځې لا پسې ژورې شوې.

ښځه ورو د نجلۍ خواته روانه شوه. هلک پسې وکتل، هغې د نارینه وو غوندې لنډ واسکټ اغوستی و او لمن یې هم څلور کونجه سکښل شوې وه.

سړي وویل:

_ګرانه ! ته د ښه سړي زوی یې، هر څوک پخپل نامه بوله ! ښه !

هلک په لینده کې یوه ګیټۍ کېښوده. په غرور یې وویل:

_هاغه غوبارې (ګونګټه) در ته وولم؟

سړي وویل:

_څه یې کوې ! بې ازاره دی او...

دا وخت ښځې ناره کړه !

_جماله ! وه جماله !

سړی په ګړندیو ګامونو ورننوتی شو.
ښځې په بېړه وویل:
ـ دسمال لرې؟
ـ په دسمال څه کوې؟
ـ د نجلۍ پزه وینې ده.
سړي له جېبه یو کاغذي دسمال را وویست.
ښځې د نجلۍ پزې ته دسمال ونیو. ورو یې وویل:
ـ سر دې یو څه پورته ونیسه !
نجلۍ پورته وکتل. ناڅاپه د سړي په زړه سستي راغله. د یوې اوه ـ اته کلنې نجلۍ په اوږده مخ کې تر غتهو خړو سترګو، تور او اوږده باڼه را تاو وو. ده دا ډول سترګې پخوا لیدلې وې او په دې خړو سترګو کې یې بې شمېره یادونه پراته وو. په بېړه یې د نجلۍ نوره څېره تر سترګو تېره کړه، خو دا ډول وچ، ژېړ او ټاپې، ټاپې مخ یې د لومړي ځل لپاره لیده. نجلۍ لمر سوځولی، تور او سپېره مخ درلود او په نرۍ غاړه پورې یې یوه درې کونجه خیرن تاویذ ټال خوړ. د دې ګرین شکېدلی و او جامې یې سوالګرو ته ورته وې.
ښځې وویل:
ـ یو بل کاغذ !
سړي نجلۍ ته کتل...
ښځې خپله خبره تکرار کړه:
ـ یو بل کاغذ !
بیا یې هم ځواب وا نه ورېد.

دا ځل يې په لوړ غږ وويل:
_جماله !
سړي يوه جټکه وخوړه.
ښځې ورو وويل:
_ته ښه يې؟
سړی تلولی غوندې شو:
_ها ! څه دې ويل؟
_ته ښه يې؟
_هو، ښه يم.
ښځې نجلۍ ته مخ ور واړاوه:
_لوېدلې يې؟
مخکې تر دې چې نجلۍ څه ووايي، سړي په بيړه وپوښتل:
_د چا لور يې؟
ښځې په حيرانۍ سره سړي ته وکتل.
نجلۍ ورو وويل:
_د ابۍ !
سړی په خبره کې ور ولوېد:
_اصلي نوم يې څه دی؟
_ا بۍ !
سړي ښځې ته وکتل، هغې وچې سترګې ورته نيولې وې، دی وارخطا شو، بيا يې په تندي کې ګونځې پيدا شوې او په خواشينۍ يې وويل:

ـما وبخښه ! د جيمز لور را په زړه شوه.
ښځې په حيرانۍ وپوښتل:
ـکوم جيمز؟
ـته يې نه پېژنې. لور يې کرستېينا نومېده. د دې نجلۍ غوندې وه کلکه وه، په هغې مې ډېره خوارې وکښله، خو کرستېينا سرطان درلود، مړه شوه.
ښځې په خوابدي غږ وويل:
ـجماله! ته ډاکټر يې، د دې نجلۍ تر مخ بايد داسې خبرې ونه کړې!
سړي وخندل:
ـدا خو جکه جوړه ده او بل دا ماشومان لا په دې نه پوهيږي چې سرطان لا څه بلا ته وايي؟
ښځې تندی تريو کړ، نجلۍ ته يې مخ ور واړاوه او ويې ويل:
ـښه زړګيه! ژاولې دې خوښيږي؟
نجلۍ په بيړه وپوښتل:
ـکومې دي؟
ښځې هغې ته يو درجن ژاولې ونيولې.
نجلۍ وويل:
ـټولې يې زما؟
ـهو! ټولې يې ستا!
نجلۍ په يوې ژاولې خپل چينجن غاښونه ټينګ کړل او نورې يې په خپله لمن کې واچولې.
ښځې ورو وويل:

ـ پلار دې څه کار کوي؟
نجلۍ ټوخي واخیسته، ښه شېبه یې وټوخل او بیا یې شنو ـ زرغونو جنډو ته وکتل:
ـ هغه مړ دی.
ـ اوف ! ما وبخښه !
ـ ولې؟
د ښځې په سترګو کې اوښکې را ټولې شوې:
ـ هېڅ !
دا وخت څو تېره غږونه پورته شول.
ښځې ورو وویل:
ـ لکه چې موټر جوړ شو.
سړي نجلۍ ته کتل...
ښځې خپل غږ په زوټه (زوره) کړ !
ـ تا ته وایم !
سړی وارخطا شو:
ـ څه دې ویل؟
ـ موټروان هارنونه وهي.
ـ نو بیا ؟
ښځې په حیرانۍ هغه ته وکتل.
سړي په بیړه وپوښتل:
ـ چادري، چادري دې څه کړه؟

ښځې خپل سر وخوځاوه !
_تا ویل چې په موټر کې یې پرېږده ! ګرمي ده.
_هو رښتیا ! ځه چې ځو

☆

په یوه وړه او نمجنه تیاره کوټه کې یو سړی پروت و. یوه ښځه راغله، د سړي تر څنګ کیناسته، ښه شېبه یې د هغه د سپین مخ او پټو سترګو ننداره وکړه، بیا یې خپل ګونځې ګونځې لاس د سړي پر پراخ تندي کېښود ، خپلې نرۍ او زیړې ګوتې یې د هغه په تورو ویښتو کې تېرې کړې، ورو یې وویل:
_جماله ! ناوخته دی !
سړي خپلې سترګې پرانیستې. یوه شېبه یې ښځې ته وکتل. پر اړخ را واوښت او سر یې د ناستې ښځې پر زنګانه کېښود. سترګې یې پټې کړې او په خوبولي غږ یې وویل:
_اه ! موري !تر اوسه دې لا په زړه دي !
ښځې خام د بوال ته ډېره ولګوله، موسکه شوه او خړې شونډې یې وخوځېدې:
_هغه ورځې څنګه له زړه ایستلی شم چې ته به ویده وې او ما به ستا په ویښتو کې سپږې لټولې.
دا وخت له خندا سره ګډ ، یو غږ واوربدل شو:
_ښه نو ! ته په وړکتوب کې سپږن وې ! هه !

زرې ښځې وره ته وکتل او په خندا يې وويل:
ـاو هو ! ګلالۍ ! راځه لورې ! راځه !
ګلالۍ د جمال خواته ورروانه شوه، خوسرې نبغ کيناست او په بيړه يې وويل:
ـدلته نه ! هلته ! په هغه توشکه !
ګلالۍ تندی تريو کړ !
ـولې؟
جمال زرې ښځې ته وکتل:
ـمورې ! دې ته يو څه عقل ورزده کړه ! دا د قره باغ په رواجونو نه پوهيږي !
نجلۍ پر سرې د بالښت وار وکړ.
زرې ښځې وخندل. جمال وويل:
ـسمه ـ دمه لېونۍ ده !
زرې ښځې ګلالۍ ته وکتل :
ـخو خوږه ده.
ګلالۍ د زرې ښځې په ټټر سر ولګاوه، جمال ته يې سترګې ورواړولې او په خندا يې وويل:
ـله مور څخه دې،د خبرو چل زده که !
جمال موسک شو:
ـمورې ! د هغې په چاپلوسۍ ونه غولېږې ! ته ورته وګوره ! ټکری يې په غاړه کې پروت دی !
زرې ښځې د نجلۍ په سپينه ټنډه خپلې خړې شونډې کېښودې. هغه يې ښکل کړه، جمال ته يې وکتل او په خندا يې وويل:

ـدې خوارکۍ دا وطن څه ليدلی دی، زده به يې کړي، په هر څه به پوه شي.
جمال خپل تندي ته څپېړه ورکړه:
ـای خواره قسمته ! مور مې يې هم ور واړوله.
له دې سره ټولو وخندل.
دا وخت د پيالو د رېږدېدو غږ شو... يوې نجلۍ يو پتنوس په غولي کېښود ، بېرته ولاړه شوه، پرده يې کش کړه، د جمال سترګې وبرېښېدې، په بيړه يې ګړۍ ته وکتل او په حيرانۍ يې وويل !
ـنهه بجې دي !
وروسته يې خپلې مور ته مخ ور واړاوه :
ـپلار خو مې خشکه (غوسه) نه کوله؟
زړه ښځه موسکۍ شوه:
ـسهار جومات ته تلو ، خو په تا يې زړه ونه شو ، ويل يې چې ستړی دی، اوږد مزل يې وهلی ، پرېږده چې ويده وي.
جمال وخندل:
ـاه مورې ! ستا په زړه دي ! پلارجان به هر سپېده چاود ، لمانځه ته را ويښولم. يو سهار دی جومات ته ولاړ چې زه بېرته خوب وړی وم او...
زړې ښځې وخندل او په خبره کې ور ولوېده:
ـاو کله چې بېرته راغی، نو زه ستا مخې ته ودرېدم او لښته زما مټ ته سيخه شوه.

جمال د خپلې مور لاس په خپل موټ کې ټینګ کړ. تازه راغلې نجلۍ ته یې وکتل، هغه په غوښه پټه وه، منځنۍ ونه یې درلوده او ویښته یې دومره تک تور وو چې د هغې پر سر، له ټکري سره یې توپیر نه کېده.
جمال ورو وویل:
_موري ! لس کاله څومره ژر تېر شول، زه چې له کوره تلم ، په هغه کال لا ګل غوټۍ سر تور سر د باندې ګرځېده، خو اوس چټه پېغله ده.
زړې ښځې وخندل:
_هغه وخت خو لا ته هم سره خوله ژړنکی (هلک) وې.
جمال وویل:
_زه به مخ ته یو_ دوه لیږې اوبه وروا چوم.
له دې سره ولاړ شو او له کوټې ووت.
ګلالۍ وپوښتل:
_تره مې چېرته دی؟
زړې ښځې وویل:
_سهار وختي پټیو ته ولاړ. دهقان احوال را لېږلی و چې درمند اخلي.
_درمند ؟
زړې ښځې وخندل:
_هو زویه ! درمند ! دلته چې کله غنم پاک شي، نو دهقان یوه کوټه (ډېرۍ) ور نه جوړوي. بیا دا کوټه د غوړو په ټیمانو پیمانه کیږي، وروسته بادار، دهقان ، ملا او ډم، هر یو خپله برخه غنم خپلو کورونو ته وړي.

دا وخت جمال کوټې ته راغی او اورسی ته نیږدې پر یوه خړه توشکه کېناست.
خپلې خور ته یې مخ ور واړاوه او ویې ویل:
_که دا بوره یو څه کمه کړې.
ګل غوټۍ په بیړه وویل:
_ښه ده ، لالا.
جمال خپلې مور ته مخ ور واړاوه او په خندا یې وو یل:
_د خورکۍ واده ته څو ورځې پاته دي؟
د ګل غوټۍ غمبوري سره شول، سر یې وځړېد او په بیړه له کوټې ووته.
جمال او زړې ښځې وخندل، خو ګلالۍ په حیرانتیا وپوښتل:
_ګل غوټۍ ولې داسې په منډه ولاړه؟
جمال وویل:
_هغه وشرمېده.
د ګلالۍ حیرانتیا ډېره شوه.
_ولې؟
_څو ورځې وروسته یې واده دی.
_نو څه !
جمال موسک شو:
_دا لندن نه دی، غزنی دی غزنی. دلته ښېل رواجونه دي.
زړې ښځې وویل:
_ګل غوټۍ ځکه شرمېدلې ولاړه شوه چې د خپل واده نوم یې واورېد.
ګلالۍ په بیړه وپوښتل:

ـپه دې کې نو د شرم څه خبره ده؟
زړې ښځې وخندل:
ـبس نو، دا وطن همدا سې دی. له پخوانيو را پاته دي.
ګلالۍ یوه شیبه فکر په مخه کړه، بیا یې په بیړه وویل:
ـنو زه هم باید وشرمېږم؟
جمال وخندل:
ـهو نو! ولې! ته بېشرمه یې که څنګه؟
بوډۍ له خپل زوی څخه د خبرو وار واخیست:
ـنه لورې! ته به ولې شرمېږې. دا خو ستا د تره کور دی. په خپل کور کې چا شرم کړی او بل ته خو دانګریز په وطن کې پیدا شوې یې، همالته دې عمر تېر کړی او...
دا وخت یو درونډ ټوخی واورېدل شو. بوډۍ ژر پر خپلو سپینو و یښتو ټکری ورکش کړ. جمال ورو ولاړ شو او ګلالۍ په حیرانۍ سره وره ته وکتل.
په وره کې یو ګردی سړی ودرېد. دی له ونې ټیټ و، را وتلې ګېډه یې درلوده او پاسنۍ شونډه یې په ګڼو سپینو ویښتو کې پټه وه. ده وار له واره ګلالۍ ته وکتل او په خندا یې وویل:
ـوربره ګله خو به خپه شوې نه یې؟
ګلالۍ موسکه شوه، تورې غټې سترګې یې وځلېدې، خو څه یې ونه ویل.
نوي راغلي سړي دیوال ته ډډه ولګوله، جمال په بیړه بالښت ور برابر کړ. سړي خپل پټکی په غولي کېښود، د ککرۍ تار، تار سپین ویښته یې په خولو لانده

وو. بیا یې په خپله ګڼه ږیره کې د ښي لاس لنډې ګوتې تېرې کړې، ګلالۍ ته یې وکتل او په مینه یې وویل:
_څنګه ! هوا خو به بده نه یې دربانديې لګېدلې؟
ګلالۍ وخندل:
_نه کاکا ! ښه یم.
سړي هماغسې په خندا کې وویل:
_زموږ کلی دومره بد نه دی. ښکلی کاریز لري. ګودر هر وخت له نجونو ډک وي او بل ستا له بخته سږ کال په کلي کې ودونه هم ډېر دي. سات به دې تېر شي.
سړی غلی شو، څو اوږدې ساوې یې واخیستې او بیا یې خپلې لور ته چې هماغه شېبه کوټې ته راغلې وه مخ ور واړاوه:
_ګل غوټۍ ! ګوره چې ګلالۍ در نه خپه نه شي ! وایم دا نن یې لا په یو_دوو کورونو وګرځوه، پام به یې غلط شي.
زړې ښځې په عاجزۍ وویل:
_سړیه ! نن یې دوهمه ده، یو څه وخت دې ساه سمه کې. ترهغو به کالي هم ورته وګنډم، خلک به وریپورې وخاندي.
د سړي په لنډ تندي کې ګونځې پیدا شوې او په خشکه یې وویل:
_کوم د نرزوی به د ملک عبدالکریم په وربرې پسې وخاندي؟ هه !
ګل غوټۍ وارخطا شوه:
_ښه ده پلاره ! څه چې ته غواړې، هماغسې به وکم.
ګلالۍ خپل تره ته وکتل، شونډې یې خندنۍ شوې:
_کاکا ! موږ څلور میاشتې دلته یو، په کراره به وګرځو.

د ملک تندی ورین شو ، په زوره یې وخندل او ویې ویل:
ــښه ده وربرې ! ښه ده ! خپلې خوښې ته ګوره ! وایم پاچاهي چلوه ! پاچاهي.
ملک یوه شېبه غلی شو ، یوه چونډۍ نصوار یې تر ژبې لاندې کړل او ورو یې وویل:
ــپه رواجونو پسې دومره سر مه ګرځوه ! ټول پوهیږي چې ته له لندنه راغلې یې، نه دې دلته ژوند کړی او نه هم د قره باغ رواجونه در مالوم دي. تا هیڅوک نه ګرموي، وایم سرې سترګې ګرځه، سرې سترګې.

☆

ګلالۍ د راتګ په دريم سهار له خپلې اندرور (ګل غوټۍ) سره له کوره ووته. دوی نيغې ګودر ته ولاړې. د کاريز تر دنې (د کاريز خوله) ځو نجونې را تاوې وې. چا منګې ډکول، چا جامې وينځلې او ځينو نورو راوړي غوړ لوښي په اوبو کې ايښي وو ، دې ته د نجونو هرکلی په زړه پورې و. په پيل کې يوې ، يوې لاس ورکړ، خو شېبه وروسته مجلس دومره تود شو ، لکه له پخوا راهيسې چې سره پېژني، ګلالۍ ته هر څه نوي وو ، د نجونو ګڼ کميسونه، د غوړو لوښو پر سر تاوېدونکي کبان، د نيږدې ولاړو هسکو سپېدارو سپينې، لړځانده پاڼې او له خړ پوټيې څخه راوتلې سپېرې تيږې، دا هر څه دې په لومړي ځل ليدل. ګلالۍ تر ډېره هلته ناسته وه، دې پرله پسې پوښتنې کولې، يوې پيغلې د خپل کميس د ټټر کيسه را وا خيسته چې لس کلاوې زرتار او شپږ شله ګردې شيشې پکې کار شوې دي. بلې بيا د خپلې چونډارې لمنې په ښکاره کولو سره خپل کمال وښود او يوې پېغلې چې ډېره ټوخېده د تناره له لوګي څخه يې ښه خوله نه وهله.

له ګلالۍ څخه هم پوښتنې وشوې، ځينو د هغې بياتي کړو وينتو ته اشاره وکړه، يوې يې د سپينو غاښونو او روښانه پوټکي راز وپوښت او يوې بلې پېغلې يې هم د ژوند په اړه د معلوماتو غوښتنه وکړه.
ګلالۍ د خپل ژوند په باره کې لنډه وغږېده. ويل يې چې د کورنۍ د هجرت په لومړي کال په لندن کې پيدا شوې او همالته لويه شوې ده. د پلار يوا ځينۍ لور ده ، تېر کال يې دولسم خلاص کړ او له پلار او مور سره يو ځاى اوسي.
ګلالۍ تر ډېره د کلي له نجونو سره کېناسته. له هغوى سره يې خبرې وکړې او کله چې بېرته له خپلې اندرور سره د کلا په دروازه ننوته، جمال يې له خپل تره سره د کور په چوتره کې وليد ، دوى سيوري ته ناست وو او ملک د کلي د مکتب د سوځولو کيسه ورته تيروله.
ګلالۍ د خپل تره تر څنګ کېناسته او ويې ويل چې د نجونو له مينه ناکو خبرو څخه يې خوند واخيست، دوى يوه شېبه خبرې وکړې، بيا يې يوه تور سيرلي ته پام شو چې د کلاه په دروازه کې ولاړ و. سيرلى رامخته شو، منډه يې کړه او د چرګو د ګوډلې پر بام ودريد ، چرګو وارخطا يوې او بلې خوا ته منډې کړې ، د ملک تندى تريو شو، خو مخکې تر دې چې څه ووايي، په وره کې يوه کوچنۍ نجلۍ ښکاره شوه.
د جمال رنګ سور شو، د ملک د تندي ګونځې هم ژورې شوې، خو ګلالۍ په خوشالۍ وويل:
_دا هماغه نجلۍ ده چې مورې دراتګ په لومړۍ ورځ د غونډيو په لمنو کې وليده.
وروسته يې ملک ته وکتل:

ـ کاکا ! دا څوک ده؟

ملک چیغه کړه !

ـ وباسه ! سیرلی وباسه !

د ګلالۍ غومبري سره شول، دې په لومړي ځل د خپل تره خشکه لیده. نجلۍ ته یې وکتل، هغې پخوانۍ زړې جامې اغوستې وې، په لاس کې یې یوه نرۍ لښته ښکارېدله او وارخطا وه، وروسته په لړزانده ګامونو د سیرلي خواته ورنیږدې شوه، سیرلي اخور ته ورټوپ کړل، یوې غوا خپل ځنځیر وشکاوه، په سطل کې وخته او چوترې ته نږدې یې لمر ته هوار شوي پیاز سره تیت کړل.

ملک په کاوړ(غوسه) ولاړ شو ، خو مخکې تر هغه جمال منډه کړه او د سیرلي مخې ته ودرېد ، سیرلي لنډه دوره وخوړه او ښوی له دروازې ووت.

جمال نجلۍ ته وکتل، د هغې تر خړو سترګو را ګرځېدلو تورو ښو یې زړه ولړزاوه، د چوترې خواته یې ورمیږ کوږ کړ، ملک په راوتلو رډو سترګو ورته کتل، ببرته یې نجلۍ ته سترګې ورواړولې، هغه وارخطا وه، ټول بدن یې پرک (لړزې) اخیستی و او بانه یې نه رپېدل.

جمال ورو وویل:

ـ درځه !

نجلۍ په رېږدېدلو ګامونو روانه شوه، جمال هم حرکت وکړ.

ملک چیغه کړه !

ـ پرېږده یې !

جمال مخ ورواړاوه:

ـ دروازه پورې کوم.

بېرته يې نجلۍ ته وکتل، هغه د ده تر څنګ روانه وه.
جمال ورو وويل:
ـد چا لور يې.
ـد ابۍ
د جمال تندی تريو شو ، نجلۍ له دروازې ووته، جمال پسې وکتل، په ډېرا ن کې
څو مېږو او اوزو خولې وهلې.
جمال دروازه پورې کړه، شا ته يې وکتل، پلار يې د غوا څنځير ته تيره نيولې
وه او ګلالۍ په چوتره کې د ده له خور سره خبرې کولې،
جمال ور نږدې شو ، ګل غوټۍ ته يې وکتل او ويې ويل:
ـدا نجلۍ څوک وه؟
خور يې په بيره وپوښتل:
ـکومه نجلۍ؟
ـدا اوس چې په سيرلي پسې راغلې وه.
ګل غوټۍ وارخطا شوه:
ـلالا ! ما ونه ليده.
ګلالۍ په حيرانۍ وپوښتل:
ـد هغې پېژندل ولې درته مهم دي؟
جمال څه ونه ويل، سر يې وخوځېد او د کلاه د لويديځ کونج لور ته روان شو ، د
کلاه په څلورو کونجونو کې هسک، هسک برجونه ولاړ وو ، جمال په خړو زينو
وخوت، يوه برج ته ورننوت، هلته يوه وړه کوټه وه چې د کلي خواته يې يوه
اورسۍ درلوده، د کوټې ختيځ لور ته يو مات کټ پروت و ، لويديځ ديوال ته

يې يو زوړ بايسکل ولاړ و او د کوټې په منځ کې څو زاړه ټيمان، د خرې يوه کته او خيرني پلاستيکي کڅوړې ښکارېدلې.

جمال يوه شېبه د کوټې په منځ کې ودرېد، ده ته تېر يادونه ورپه زړه شول، يو وخت به په دې برج کې د ژمي لپاره منې ساتل کېدې، په چت کې به دانګورو کتارونه ځوړند وو او جمال به ډېر وخت په برج کې ناست او له خپل پلاره په پټه به يې ميوه خوړه.

جمال ورو د ورسۍ خواته ورنيږدې شو. له پاسه يې کلي ته وکتل، په لس کاله کې کوم د پام وړ بدلون نه و پکې راغلی، يوازې خړ کورونه ډېر شوي وو، د جومات تر مخ د توت د پخوانيو لويو ونو پر ځای اره شوي مونډان ښکارېدل او کلي هغه پخوانی شينوالی نه درلود.

ناڅاپه يو څه ورپه زړه شول، له ورسۍ څخه يې سر ويست، کيڼ لور ته يې وکتل، له کلي وتلی په دښته کې يو زوړ چمبر[2] ښکارېده. جمال ښه شېبه د چمبر ولاړو دېوالونو ته ځير و، سرونه يې خوړل شوي وو او په ظاهره د ژوند کومه نښه نه پکې ښکاريده. بيا يې يو درب واورېد، په بيړه يې شا ته وکتل، ګلالۍ د کوټې په منځ کې ولاړه وه، جمال په وارخطايۍ ووېل:

_ته دلته څنګه راغلې!

ګلالۍ وخندل:

_په خپلو پښو.

جمال تندی تريو کړ:

_دلته ستا راتګ ښه نه دی.

---

٢ چمبر تر کلا يو څه ټيټه چاردېوالي ده چې برجونه نه لري.

د ګلالۍ شونډې وخوځېدې، مخ یې واړاوه، غوښتل یې چې په زینو ښکته شي چې جمال ترمټ ونیوله، ورو یې وویل:
_چا ولیدې؟
_نه
_خو ته باید پام وکړې..
ګلالۍ چیغه کړه !
_زه ستا نامزده یم !
جمال په بیړه د هغې پر خوله لاس کېښود ، یو ګام یې واخیست، له پورته یې لاندې وکتل، په انګړ کې هیڅوک نه و، ورو یې وویل:
_هلته کومه خبره نه وه، غاړه په غاړه به سره ګرځېدو ، خو دلته باید یو څه احتیاط وکړو.
د ګلالۍ سر وخوځېد ، ورو یې وویل:
_ته ډېر خفه پورته راوختې.
جمال د هغې په ژېړو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، اوږدې غاړې ته یې خوله ورنیږدې کړه، خو ګلالۍ یې ټتر ته لاس ونیو ، شاته شوه او په شرمېدلي غږ یې وویل:
_تر اوسه خو دې ماته نصیحت کاوه.
جمال وخندل.
ګلالۍ وویل:
_لاړم.
له دې سره یې ګام واخیست، خو بېرته ځای په ځای ودرېده.

جمال موسک شو:
_پښېمانه شوې؟
ګلالۍ وویل:
_په چوتره کې دې خوږ پیالې تېلوی.
جمال خپله غړۍ اوږده کړه، بېرته په خپل ځای ودرېد، ورو یې وویل:
_ښه ! نو یوه شېبه ماتله شه !
ګلالۍ د ورسۍ خوا ته ورتېره شوه، کلي ته یې وکتل، د ځینو بامونو پر سرونو د ځوځو ګېندې (بارونه) ایښې وې او ځو دیوالونه په تپل شویو خوشایو ژېړ وو.
ورو یې وویل:
_ایا کوم بل داسې هیواد شته چې او سېدونکي یې په خوشایو اور بل کړي؟
جمال هغې ته ورنیږدې شو، تر څنګ یې ودرېد او شونډې یې وخوځېدې:
_نه پوهېږم.
ګلالۍ یوه شېبه غلې وه، وروسته یې پام څو هلکانو ته ور واوښت چې سره لمر ته یې مردکۍ کولې، ورو یې وویل:
_پلار دې ویل چې دلته ښونځۍ نشته.
_هو ! تېر کال چا وسوځاوه.
ګلالۍ یوه شېبه غلې وه، بیا یې یو ناڅاپه وویل:
_نه شي کېدای چې د کلي ماشومانو ته درس ووایو؟
جمال په حیرانۍ سره هغې ته وکتل.
ګلالۍ خپله خبره پسې وغزوله:

ـموږ څلور میاشتې وخت لرو، ډېره موده ده، یو څه خو به زده کړي.
د جمال شونډې وخوځېدې:
ـخو زه نه شم کولای.
ـولې؟
دلته نارونغۍ ډیرې دي، همدا نن دوه کلیوال راغلي وو، یوه یې ژېړی درلود او
بل هم په وچکۍ اخته و، ښه به دا وي چې د دوی درملنه وکړم.
ګلالۍ وخندل:
ـدا هم نېک کار دی، ته دې خپله ډاکټري کوه او زه به هم له کاکا څخه وغواړم
چې د لیک لوست لپاره یوه کوټه په واک کې راکړي.

☆

ملک د ګلالۍ غوښتنې ته نه ونه ویل، د کلا لویې دروازې ته نیږدې ، د کوریوه کوټه یې د کوچنیو نجونو او هلکانو لپاره خلاصه کړه، په لومړیو کې دلیک لوست لپاره لږ شمیر ماشومان ورتلل، خو اونۍ وروسته یې شمیره پنځلسو ته ورسیده، ګلالۍ به هر سهار دري ساعته درس ورکاوه، دې له خپل کاره خوند اخیست، په پیل کې یې تر سلو پورې حساب ور زده کړ، بیا د الفبا دتورو وخت راورسید او وروسته به یې د دوو-دریو تورو له جنګولو یو ساده نوم جوړاوه.

ماشومانو هم په لنډ وخت کې له درسونو سره زړه وتاړه، ان بازمحمد هم خپله لینده لرې کړې وه، ده به قلم او کتابچه ورسره ګرځول.

جمال ته به هم ډله ډله ناروغان ورتلل. د ده نسخه ډېرو ښه لګیده، په لنډ وخت کې تر لیرو کلیو دا اوازه وغزېده چې سړی له لندنه راغلی دی، هلته یې ډاکټري زده کړې ده او د ډېر وخت ناروغان یې په پښو درولي دي.

ملک هم خوشاله و، زوی یې خپلې زده کړې بشپړې کړې وې او وربره یې لا پسې خپله کړې وه، خو په جمال یې ډېر پام و، دی به یې نه پرېښود چې له کوم کلیوال سره یو اخې کیني او یا هم ډېر وخت د باندې تېر کړي، بانه یې دا وه چې حالات خراب دي او احتیاط ښه دی.

جمال هم د خپل پلار خبره منل، ده به ډېر ناروغان د میلمنو په کوټه کې کتل او یواځې د کلي هغو ناروغانو ته به د هغوی کورونو ته ورته چې له پښو به لویدلي وو. جمال یواځې یوه تفریح درلوده، دی به هر مازدیګر کلي ته نیږدې هسکې غونډۍ ته خوت، هلته به پر یوه هواره ډبره کېناسته او د سره غروب ننداره به یې کوله.
په کلي کې یې له چا سره نه لګېده، د زلمیتوب دوه ـ درې همزولي یې په ایران کې وو او ده ته له پخوانیو ملګرو څخه یواځې د کلي نایي جانداد ور پاتې و، جانداد له عمره پوخ سړی و، وچ کلک وجود یې درلود او پخوا یې له جمال سره راز یو و، خو اوس ډېر نه ښکارېده. یواځې یو ځل د جمال لیدو ته ورغلی و او دوهم وار په کلي کې سره مخامخ شوي وو. بانه یې دا وه چې درې کلي اولس ور تر غاړه دی او دورځې تر لسو پورې سرونه جوړوي.
یو مازدیګر جمال غونډۍ ته خوت چې له لیرې یې په یوه سړي سترګې ولګېدې، دی یوه شیبه ودرېد، سړی پر بایسکل سپور د کلي خواته راته او کله چې یو څه نږدې شو د جمال په زړه کې خوشالي ور ټوله شوه، شیبه وروسته یې جانداد ته کلکه غېږ ورکړه، بیا دواړه یو بل ته مخامخ پر لویو ډبرو کېناستل، د یو بل د ژوند په اړه یې خبرې وکړې، د رباب او د مېلو په باره کې وغږېدل، له باغونو څخه یې دانګورو او نورو مېوو د غلا کیسې راواخیستې او تېر یادونه یې تازه کړل، جانداد له خپل ژوند څخه راضي و، ویل یې چې ګذاره یې ښه ده، پر نایتوب سربېره څو مېږې او اوزې هم لري او د دریو ماشومانو پلار دی.
د دوی خبرې اوږدې شوې او جمال د لومړي ځل لپاره تر ماښامه پاتې شو.

جانداد خبرې کولې، خوجمال د مخامخ غونډۍ په لمنه کې دوو ماشومانو اوځو مېږو او اوزو ته کتل چې د دوی خواته را روان وو.
د ماښام له اذان سره سم جانداد غلی شو، شېبه وروسته یې خپل ځادر هوار کړ، دواړو نیت وتاړه، فرض لمونځ یې په ارامۍ سره ادا کړ، خو په سنتو کې د زنګولو ګړنجې اورېدل کېده.
کله چې جمال ښي لور ته سلام وګرځاوه، بدن یې زیږ شو، ده ته مخامخ د ځو مېږو او اوزو په مینځ کې یوه خیرنه نجلۍ ولاړه وه، د هغې تر غټو خړو سترګو تور اوږده بانه را تاو وو او ګرین (ګرېوان) یې شکېدلی ښکارېده.
جمال یوه شېبه هغې ته وکتل، بیا یې کیڼ لور ته سلام وګرځاوه او وروسته یې پر خپله خرېیلې زنه لاس تېر کړ.
جانداد هم سلام وګرځاوه، ولاړ شو او د بایسکل له کنجوغې څخه یې یوه کڅوړه را خلاصه کړه، بیا نجلۍ ته ورنږدې شو، هغه د سوالګرې غونډې عاجزه ولاړه وه، جانداد په جګو پښو کېناست، غوټه یې خلاصه کړه او څلور ـپنځه روغ او سوځېدلې پاستې یې نجلۍ ته ونیول.
ورو یې وویل:
ـ هه! دا واخله او خپل کور ته لاړه شه!
نجلۍ مېږو او اوزو ته وکتل.
جانداد په بیړه وویل:
ـ مالونه به باز محمد په مخه کړي.

د نجلۍ نري او چاودي چاودي لاسونه ور وغځېدل، ډوډۍ یې سره وچرموړله، په تخرګ کې یې ونیوله او د کلي خواته ګړندۍ روانه شوه، باز محمد هم خپله رمه په مخه کړه.
جانداد جمال ته وکتل، موسک شو او ویې ویل:
_ناوخته نه دی؟
جمال د هو په نښه سر وخوځاوه، ولاړ شو او څادر یې ټکواهه.
جانداد خپل زوړ بایسکل تر ښکرو ونیو، دواړو دکلي خوا ته مخه کړه، یوه شېبه یوه هم څه نه ویل، یواځې د بایسکل د ټیم ټکاه او تر بوټونو لاندې د وړو تیږو د ښویدو غږونه اورېدل کېدل، دواړو ځمکې ته کتل او غلي روان و، څوشېبه وروسته جمال ورو وویل:
_دا نجلۍ څوک ده؟
جانداد هغه ته وکتل، یوه ترخه موسکا یې وکړه او پلنې شونډې یې وخوځېدې:
_د رنا لور.
د جمال زړه ولړزېد، شک یې په یقین بدل شو، خو څه یې ونه ویل.
جانداد وویل:
_مور یې ډېره ناروغه ده، یونیم کال وشو چې ولاړېدای نه شي.
جانداد غلی شو، د کینې سترګې له کونجه یې جمال ته وکتل، هغه هماغسې ځوړند سر روان و، ورو یې خپله خبره پسې وغزوله:
_یو ځل د ولسوالۍ ډاکټر ته ورغلې وه، خو هغه وریاده کړې وه چې علاج یې دده له وسه وتلی کار دی، کابل ته دې لاړه شي، خو رنا ډېره بېوسه ده، د بېګاه

نه لري، علاج ته يې پيسې په کار وې، ځکه نو دې هم په درملنې پسې دومره سر ونه ګرځاوه، بس ! ټوله ګذاره يې د لور په مزدورۍ ده، لور يې پانه نومېږي، له تېر يوه کاله راهيسې زما رمه پيايي، خو زه پخپله بيوسه يم، ډېره مرسته نشم ورسره کولای، د ماښام له راټولو کړو پاستو څخه پنځه ـ شپږ ورکوم، درې وخته وچه ډوډۍ يې کيږي، دوی دوه نفره دي، لور او مور، يو څه لاس کليوال هم ور ته نيسي، ذکات، مکات ورکوي او ژوندي يې ساتلي دي.
جانداد غلی شو، جمال هم نور څه ونه ويل، بېرته چوپه چوپتيا شوه، خو دا ځل د بايسکل د ټيم له ټکاه سره د يوه ـ نيم شغال تېره کوکه هم اورېدل کېده.
شېبه وروسته په عمر پوخ سړی يوې زړې دروازې ته چې د غوړو څو زنګن ټيمان پرې ټکوهل شوي وو ورو ګرځېد او ځوان هم د يوې کلا خوا ته ګړندی روان شو، دا کلا د کلي په منځ کې ولاړه وه، ديوالونه يې تر ټولو کورونو هسک وو او پنډ برجونه يې د ماښام په تته رڼا کې وېرونکي ښکارېدل.

☆

د ټولګي په توره دړه ليکل شوي و.
زمونږ هېواد افغانستان دی.

مور له خپل هېواد سره مینه لرو.
مور سوله غواړو.
په غولي څو ماشومانو پلتۍ وهلې وې، کله کله به يې سرونه پورته کړل، درېې ته به يې وکتل او لاندې د کتابچو په سپینو پاڼو به يې څه ولیکل.
ګلالۍ د ټولګي د لویې ورسۍ تر څنګ ولاړه وه، دې تر شیشې ورهاخوا د تیز باران ننداره کوله، باران د کلا په منځ کې لوی لوی ډنډونه جوړ کړي وو، څاڅکي به پر خړو اوبو لګېدل، ډومبکي (پوکنۍ) به يې جوړول او بیا به دا ډومبکي نورو څاڅکو له منځه وړل...
ګلالۍ ته دا خړ ډنډونه او د لرګي ناوې په زړه پورې وې، دې ته د لندن بارانونه ورپه زړه شول، هلته به ډېر بارانونه ورېدل، خو څاڅکو به دا ډول چکرې او خړ ډنډونه، نه جوړول، هلته یوازې شنه واښه او پاخه سړکونه وو، بوټونه به په ورځو، ورځو نه ککړېدل او له لندو خاورو څخه بوی نه پورته کېده.
ګلالۍ یوه شېبه د کړکۍ تر څنګ ولاړه وه، بیا بېرته درېې ته ورنیږدې شوه او په لوړ غږ يې وویل:
ـښه! ومو لیکل؟
ماشومانو سرونه پورته کړل، یوه سرتور هلک په خپله بهېدلې پوزه لستوڼی تېر کړ او په زوته يې وویل:
ـخان محمد لا نه دي لیکلي.
د هغه تر څنګ د ناست هلک سترګې رډې راوختې:
ـدرواغ وایي! هه! دا نو څه دي؟ پخپله يې تر اوسه ټوپکونه رسمول.
سرتور هلک په خبره کې ورولوېد:

ـ جیب دې له مردکیو ډک دی.
د هلک رنګ سور شو.
ګلالۍ په لوړ غږ وویل:
ـ ما درته ویلي و چې ښه هلکان جنګ نه کوي !
ماشومان غلي شول.
ګلالۍ تخته پاکه کړه، وروسته یې په دړه ځو د جمعې سوالونه ولیکل، خو کله چې یې ماشومانو ته مخ ورواړاوه، ټولو د وره خواته کتل.
په وره کې یوه کوچنۍ نجلۍ ولاړه وه، د هغې تر غټو خړو سترګو تور بانه را تاو وو او له شکېدلي لمني څخه یې او به څڅېدلې، ګلالۍ په بیړه هغې ته ورنیږدې شوه، تر څنګ یې ودرېده، خو مخکې تر دې چې څه ووایي، د ماشومانو له منځه یوه غږ کړ:
ـ معلم صاحب ! دا پانه نومیږي، پلار یې په زړه کلا کې پوډرو مړ کړ.
ټولو ماشومانو وخندل.
ګلالۍ په بیړه هغوی ته وکتل، د هغې توري سترګې له غوسې ډکې وې او په پراخ تندي کې یې نرۍ ګونځې ښکارېدلې، په خشکه یې وپوښتل:
ـ دا کوم بې ادبه و ؟
د ماشومانو سرونه وځړېدل.
ګلالۍ نجلۍ ته وکتل او په حیرانۍ یې وویل:
ـ او هو ! ته ژاړې ؟
نجلۍ ورو ورو سونګېدله...ګلالۍ د هغې په لندو ویښتو لاس کېښود، ورو یې وویل:

ـ څه خبره ده؟
د نجلۍ سر وځړېد ، څو پرله پسې سلګۍ يې له خولې را ووتې او وړې شونډې يې و خوځېدې:
ـ مور مې...
ګلالۍ په خبره کې ور ولوېده:
ـ ولې ! په مور دې څه شوي دي؟
ـ مور مې يو دم ړنګه شوه، سترګې يې رغړې، خو غږېداى نه شي.
ګلالۍ د هغې سر په خپل ټټر پورې ونيو ، ورو يې وويل:
ـ ته په ډاکټر پسې راغلې يې؟
نجلۍ د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
ګلالۍ د هغې تر مخ په جګو پښو کېناسته، اوس نو دواړه په ونه سره برابر وو ، يوه شېبه يې د نجلۍ وچ کلک او ټا پي، ټاپي مخ ته وکتل، بيا يې شونډې وخوځېدې:
ـ خوا مه بدوه، مور به دې خداى جوړه کې، ښه !
نجلۍ په حيرانۍ سره هغې ته کتل...
ګلالۍ ناستو ماشومانو ته مخ ور واړاوه، له يوه نه يې وغوښتل چې جمال را وبولي، ماشوم هم په منډه له کوټې ووت، وروسته يې نجلۍ تر مټ ونيوله ،دواړه دړې ته نيږدې شول، کله چې يې نجلۍ د زده کونکو تر مخ پر پلاستيکي څوکۍ کېنوله، پښې يې په هوا کې ځړېدلې پاتې شوې، ګلالۍ له ماشومانو وغوښتل چې په دړه ليکل شوي سوالونه وليکي، وروسته نجلۍ ته مخامخ پر غولي کېناسته، هغې ته يې وکتل او ويې ويل:

ـ سبق دې خوښېږي؟
نجلۍ حیرانه وه.
ګلالۍ وخندل:
ـ ته ولې سبق ته نه راځې؟
د نجلۍ ورې شونډې وخوځېدې:
ـ رمه پیایم.
ـ خو سبق ته هم راځه!
د نجلۍ سر وخوځېد، یوه شېبه غلې وه، وروسته یې په وره ژبه وویل:
ـ ډوډۍ به له کومه کوو؟
د ګلالۍ په سترګو کې اوښکې ورغړېدې:
ـ ورور، تره، خپل، پردی، څوک نه لرې؟
نجلۍ هماغسې په ځړېدلي سر وویل:
ـ مور لرم، مور مې هر وخت ښکلوي، وروسته بیا ژاړي.
دا وخت د جمال له خندا ډک غږ واورېدل شو:
ـ غلام امر ته تیار دی.
خو د هغه خندا یو دم غلې شوه، ګلالۍ په بیړه وره ته وکتل، جمال پښه نیولې و، څېره یې خواشیني ښکاربده او په ځیر، ځیر یې نجلۍ ته کتل...
ګلالۍ ورو وویل:
ـ دا پا نه نومیږي، مور یې نا روغه ده او ته باید ورسره لاړ شي.
د جمال زړه ولړزېد، پښې یې بې سبکه شوې او لاس یې په وره پورې ونیو. یوه شېبه غلی و، بیا یې یو دم وویل:

ـزه نه شم کولای.
د ګلالۍ په تندي کې ګونځې پیدا شوې:
ـولې؟
جمال نجلۍ ته کتل...
ګلالۍ وخندل:
ـکه له بارانه وېرېږې، چترۍ درسره واخله. ښځه ناروغه ده.
جمال وویل:
ـما وبخښه! نه شم کولای.
ګلالۍ په حیرانۍ سره هغه ته کتل.
جمال یوه شېبه غلی و، وروسته یې ناڅاپه سترګې سره ورغلې او په جدیت یې وویل:
ـنه شم کولای.
ګلالۍ ته د جمال غوسه حیرانونکې وه، یوه شېبه یې څه ونه ویل، خو وروسته یې شونډې وخوځېدې:
ـتا خو تر اوسه په دومره سخته کې څوک نه و پرېښې، د دې نجلۍ مور ناروغه ده، غږېدای نه شي او دا ستا وظیفه ده چې هغه وګورې، ته پخپله هم ښه پوهېږې.
جمال یوه شېبه غلی و، وروسته پرته له دې چې څه ووایي له کوټې ووت، خو لنډ وخت لا نه و وتلی چې بېرته په وره کې ښکاره شو، د هغه په ښي لاس کې چترۍ او په کیڼ لاس کې یو کوچنی تور بکس ښکارېده، ده نجلۍ ته وکتل او په خشکه یې وویل:

ـــرا ځه !

ګلالۍ ته د جمال دې غوسې خوند ورنه کړ، خو بيا هم خوشاله وه چې نامزد يې د ناروغي ليدو ته تيار شوی و، نجلۍ هم په لړزېدلو ګامونو له ټولګي ووته.

د باندې باران په شدت سره اوربده، جمال چترۍ خلاصه کړه او د باران څاڅکو د پراشوټ له ټوټې څخه ټکا ويستله...خو نجلۍ وړاندې ځړېدلی سر چټکه روانه وه، د باران څاڅکي يې په لوڅه او نرۍ غاړه لګېدل او پلاستيکي چوټو (چپلکو) يې په ځان پسې چکړې پورته کولې...

د کلي په تنګو کوڅو کې هيڅوک نه ښکارېدل، له لرګينو ناوو څخه خړې اوبه توېدلې، دا اوبه به د تشنابونو له تورو او بويناکه اوبو سره ګډېدلې او د کوڅو د منځ ډنډونه به يې لا پسې پراخول...

دوی چوپه خوله روان وو، جمال به هڅه کوله چې په کلک ځای ګام کېږدي، کله کله به اړ شو چې ديوالونو ته نيږدې پښه ولګوي او يا له ځينو کوچنيو ډنډونو څخه ټوپ کړي.

دی خواشينی و، احساس ورولوېد چې په ژوند کې تر ټولو سترې مزل کوي، د ده همېشنۍ هيله دا وه چې ناروغانو ته ژوند وروبخښي، خو دا ځل يې تمه درلوده چې خپله ناروغه پټې سترګې ووينې، خو وروستي فکر يې ډېر ژر وجدان ملامت کړ، له ځانه يې ورټ وشو، هڅه يې کوله چې تېر يادونه هېر کړي او د ناروغي درملنه خپله دنده وګڼي، خو تېرو يادونو د غمي د تارونو غوندې کلک نيولی و.

ده هماغسې ځوړند سر مزل کاوه، خو کله چې یې سر پورته کړ، زړه یې ولړزېد. دوی لـه کلي وتلي وو او نجلۍ پـه دښـتـه کـې د ګوښـي ولاړ زاړه چمبر خـوا تـه چټکه روانه وه.

جمال یوه شېبه ودرېد، ده فکر کاوه چې پـه دې زړه ویرانـه کـې بـه اوس څوک نـه اوسي، هلته به یوازې سپي بچي زېږوي او د دښتي مږو بـه غارونـه پکـې جوړ کړي وي، خـو اوس هلتـه چـا ژونـد کـاوه او دی بـايـد یـو ځـل بیـا دې کنډوالـې تـه ورغلی وای، ځکه یې بېرته ګام پورتـه کـړ، خـو دا ځـل یـې پښـې تـر پخـوا درنې ورته وایسېدې، احساس ورولېد لکه په پونـدو پسـې چې یې وزنونـه تړلـي وي او یا هم په اوسپنیزو بوټونو کې روان وي، ده پـه سـتونزه سـاه اخیسـتـه، خـو هـر رنګه چې و، دی باید په نجلۍ پسې تللی وای.

نجلۍ په یوه وړه دروازه ننوته، جمال هم هغه تعقیب کړه او کله چې یې ځان د چمبر په منځ کې ولید، په زړه یې وېره ننوتـه، ده پـه ځینـو انګرېزي وحشـتناکو فلمونـو کـې دا ډول زړې ویرانـې لیـدلې وې، پـه داسـې ځـایونو کـې بـه یـوازې ارواوې اوسېدلې، دوی اوږدې داړې درلودې، انسانان بـه یـې تښـتول، بیـا بـه یې دا ډول زړو کنډوالو ته وړل او هلته به یې د هغوی وینې څښلې.

جمـال یـوه شـېبه پـه انګـړ کـې ودرېـد، د ړنګـو دېوالـونـو سـرونه لانـده وو، د پخوانیـو کوټـو پـرځـای د خـاورو ډېرۍ ولاړې وې، دروازې تـه نیـږدې کادانـه ړنګه وه، رالوېدلې پخښې یې لـوګي وهلې وې او غټې تـورې لـوټې یـې دا سـې ښکارېدې، لکه یوه لویه اورلګېدنه چې پکې تېره شوې وي.

جمال فکر په مخه کړ، خو وروسته یې په ښي غوږ د باران څاڅکي ولګېدل، پـه بیړه یې پورته وکتل، چترۍ کیڼ لور ته کړه شوې وه، بېرتـه یـې سر کښـتـه کـړ،

په وره کې یوه نجلۍ ولاړه وه او ده ته یې د مرستې په تمه کتل، د نجلۍ شا ته تپه تیاره وه، هیڅ هم نه ښکارېدل، دا خلاص ور او دا تیاره ، هغو سمڅو ته ورته وو ، لکه پخوانیو انسانانو چې ژوند پکې کاوه.
نجلۍ یوه شېبه ولاړه وه او بیا په تیاره کې ورکه شوه، جمال هم حرکت وکړ، چترۍ یې خړ او لانده دیوال ته ودروله او کله چې په وره ننوت، اړ شو چې سر ټیټ کړي.
هلته توره شپه وه، له دېوالونو څخه سوړ او نمجن بوی لتېده ، د موږکانو بچوني ورو ورو چونګېدل، جمال نه پوهېده چې پر کومه لاړ شي، یوه شېبه ودرېد ، سترګې یې له تیارې سره اشنا شوې، د تنګ دهلیز دواړو خواووته دوه لرګینې زړې دروازې ولاړې وې، دی حیران و چې کومې یوې ته لاس ور وغځوي، خو دا وخت یې د نجلۍ ژړغونی غږ په غوږور ننوت:
_مورې، مورې، سترګې رنې که، ما ډاکټر درته را ووست.
د جمال زړه ولړزېد ، خو د نجلۍ په خبرو یو څه خوشاله شو ، د هغې په وینا د ښځې سترګې پټې وې.
ورو یې دروازې ته لاس ور وغزاوه، د دروازې غنجا یې په زړه کې نرۍ څرېکه تېره کړه، جمال یوه شېبه ودرېد ، د کوټې په څړه درۍ یوه ښځه پرته وه، د هغې سر ته د لرګي یو زوړ صندوق ایښی و ، څنګ ته یې څو خیرنې بړستنې ښکارېدلې او له دیوالونو څخه څو ځایه کاګل را لوېدلی و ، نجلۍ ژړل او په وړو لاسونو یې د ښځې ډنګرو اوږو ته ټکانونه ورکول...
_مورې ! مورې ! سترګې رنې که ! ما ډاکتر درته راووست... مورې...

جمال یوه شېبه دوی ته وکتل، نجلۍ د خپلې مور پر ټټر ورټیټه وه، هغې ژړل او کوچنی وجود یې د ښځې څېره له دیده پټوله.
جمال ورو ورنږدې شو، خو کله چې یې سترګې د ښځې پر مخ ولګېدې، یوه شېبه یې په زړه رحم غلبه وکړه او په سترګو کې یې بې اختیاره اوښکې ډنډ شوې، زړه ته یې نه لوېده چې دا دې رښا وي، د ښځې سترګې پټې وې، په څېره یې یو اځې خړ پوستکی پروت و او د غومبرو هډوکي یې را وتلي ښکارېدل.
جمال د هغې تر څنګ کېناست، کوچنۍ هماغسې ژړل...جمال د نجلۍ پر اوږه لاس کېښود، ګوتو یې یو اځې را وتلي هډوکي لمس کړل، نجلۍ څنګ ته شوه، جمال د پرتې ښځې نبض وکوت، د لاس رګونه یې ورو ورو غورځېدل...بیا یې د کوچنې بکس څنځیر کش کړ، د فشار د آلې چسپ یې د ښځې تر ډنګر مټ را وګرځاوه، شېبه وروسته یې نجلۍ ته وکتل او ویې ویل:
ـ مه ژاړه! فشار یې ټیټ دی، ښه به شي.
له دې سره د پرتې ښځې څګېروی شو، د هغې ښي لاس حرکت وکړ، نرۍ او بې سیکه ګوتې یې په داسې ښه وخوځولې لکه څوک چې په تیاره کې څه لټوي، خو وروسته یې لاس له حرکته ولوېد، د جمال په زړه کې یو ځل بیا تېر یادونه ور تازه شول، د رښا غږ یې په غوږو کې انګازې پورته کړې:
((ستا غږ زما غوږونو نه، زما زړه ته ننوځي.))
جمال د نجلۍ په ژړغوني غږ ټکان وخوړ:
ـ دا یې عکس دی، د ولسوالۍ ډاکټر ورکړی و.
جمال په بیړه هغې ته وکتل، ولاړ شو، تور پلاستیک یې د کوټې د یو اځینۍ دریځې رڼا ته پرانیست، په ځیر یې عکس ته وکتل، په تور پلاستیک کې د

پښو سپين او نري هډوکي ښکاريدل، سر يې دوه درې ځله وخوځاوه او بېرته د پرتې ښځې تر څنګ کېناست، خو کله چې يې د ښځې مخ ته وکتل، رنګ يې ژېړ شو او په زړه يې سستي راغله، د ښځې غټې خړې سترګې چې اوږده بانه ترې تاو وو رنې وې، هغې په خير خير جمال ته کتل...د ښځې په سترګو کې کوم بدلون نه و راغلی، يوازې له غمه ډکې وې ، اوښکې پکې رغړېدلې، او په څېره کې يې له دغو ځلېدونکو سترګو پرته، د ژوند کومه بله نښه نه ښکاريدله.

د ښځې شونډې څو ځله ولړځېدې، وروسته يې په سختۍ وويل:

_ته لا هماغسې ښکلی يې.

جمال په بېړه ولاړې نجلۍ ته مخ وروااړاوه، داسې ورته وايسېده لکه هغه چې د دې خبرې په مانا نه وي پوهېدلې، نجلۍ ورو ، ورو ژړل...

بېرته يې پرتې ښځې ته وکتل، تندی يې تريو کړ او په خُشکه يې وويل:

_ته خو خبره يې، ما کوژده کړې !

ښځې سترګې پټې کړې، د هغې د سترګو له کونجانو څخه څو رڼو څاڅکو منډه واخيسته او د غوږ له پاسه يې په ګڼو تورو وېښتو کې پټ شول، پرته له دې چې سترګې رنې کړي په ستړې غږ يې وويل:

_خو پر ما لا تر اوسه ګران يې.

د سړي رنګ سور شو ، نجلۍ ته يې وکتل او ورېې ويل:

_مور دې تبه لري، په داسې وخت کې هر ناروغ چټيات وايي.

وروسته يې بېرته پرتې ښځې ته مخ وروااړاوه، د هغې پر خړو شونډو يوه ترخه موسکا پرته وه.

جمال ورو وويل:

ـزه دومره وخت نه لرم چي ستا چتيات واورم.
له دې سره يې بکس ته لاس کړ او مېخ ته ورته يوه تېره ستن يې را وويستـه، بيا يې ستن د ښځې پـه خيرنو پوندو څو ځله ووهله، د هغې څېرې ته يې وکتـل، ښځې د چت تورو دود وهلو لرګيو ته وچې ستر ګې نيولې وې او په څېره کې يې د درد کومه نښه نه ښکارېده، وروسته يې پر ستن د ښـځې ځنګنونـه ووهل او ورو يې وويل:
ـد کوم درد احساس کوې؟
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـنه.
بيا يې له هغې څخه وغوښتل چي پر اړخ واوړي، ښځې په زحمت څنګ بدل کړ، وړې نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل.
جمال د هغـې د ملا پـه لاندنۍ برخه څو پرلـه پسـې ستنې ولګولې، بيـا يـې وپوښتل:
ـاوس څنګه؟
د ښځې ځواب منفي و.
جمال له هغې څخه وغوښـتل چي ببرتـه ستوني ستغ پريـوځي، وروسته يـې لـه بکس نه يو امپول (پيچکاري) راوويست، پلاستيکي ستن يې لـه رنـو اوبو ډکـه کـړه او کلـه چي يې تېـره سـتنه د هغـې د لاس پـه راوتلي شـنه رګ کـې ننـه ايستله، ورو يې وويل:
ـدا دې د راتلونکو دردونو لپاره ښه ده.
ښځې هماغسې چت ته کتل.

جمال پر یوه کوچني کاغذ څه ولیکل، کاغذ یې نجلۍ ته ونیو ، شونډې یې وخوځېدې:

_دا دوا به یې دردونه ونیسي.

د ښځې خواشینی غږ واورېدل شو:

_ ګرانه ده؟

جمال مخ وروا ړاوه، ښځې د پخوا غوندې چت ته کتل او خړې سترګې یې اوښکو ځلولې...وروسته یې په داسې غږ لکه له ځان سره چې خبرې کوي ویې ویل:

_دا دواوې ما نه شي جوړولی، زه لس کاله مخکې لا مړه شوې یم، لس کاله مخکې، زه ستړې یم، ډېره ستړې، غواړم چې ویده شم ، د تل لپاره.

ښځه غلې شوه، د هغې له سترګو اوښکې وڅڅېدې، وروسته یې ولاړې نجلۍ ته وکتل، یوه شېبه غلې وه، بیا یې ورو وویل:

_تا به خدای ته وسپارم.

نجلۍ ژړل...

دا وخت د بکس د ځنځیر د کشېدو غږ واورېدل شو ، ښځې ورو ورمېږ کوږ کړ او په زحمت یې وویل:

_بیا به دې ووینم؟

سړي لنډ ځواب ورکړ:

_نه

له دې سره ولاړ شو ، ګام یې واخیست، خو یودم ودرېد ، پرته له دې چې ښځې ته وګوري، ورو یې وویل:

ـيوه خبره واوره ! ما کوژده کړې او بيا څوک راپسې راونه لېږې !
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـخو په يوه شرط.
جمال تر ځنګ ورته وکتل، ښځه يوه شېبه غلې وه، د هغې په خړو سترګو کې اوښکې ډنډ وې، بيا يې په مړاوي غږ وويل:
ـيو ځل يو ځل راته ووايه چې درباندې ګرانه يم.
جمال غلی و.
ښځې وويل:
ـيو ځل يو ځل، يو ځل را ته ووايه چې درباندې ګرانه يم، يو ځل.
د جمال شونډې وخوځېدې:
ـنه ! زه له تا نه ورته (کرکه) لرم.
ـولې؟
جمال نجلۍ ته وکتل، بېرته يې ښځې ته مخ ور واړاوه:
ـپه دې ته هم ښه پوهېږې !
ښځې غوښتل چې څه ووايي، خو سړی له کوټې وتلی و.
د باندې تېز باران اورېده...خو دا ځل د جمال په لاس کې چترۍ تړلې پاتې وه، د ده له تورو ويښتو رنې اوبه څڅېدلې، پرته له دې چې پر کلک ځای ګام کېږدي او يا هم له خړو اوبو ټوپ کړي، ځوړند سر روان و، د هغه په سترګو کې اوښکې رغړېدلې او په سپينو پايڅو پورې يې توره او بويناکه خټه سرېښ وه.

☆

د ډول له غږ سره سم، ګلالۍ په منډه د کلاه برج ته وخته، لاندې یې وکتل، دېوال ته نیږدې رنګارنګ موټر ولاړ وو. د موټرو له دروازو څخه خلک کښته کېدل، په دوی کې ډېرې پخې ښځې پېغلې او وړې نجونې وې، د هغوی په لمنو پورې ټومبلې رنګي ځلېدل، په لاسونو کې یې شنه رومیالونه نیولي وو او له رنګه خوشاله ښکارېدلې.

د کلاه دروازې ته مخامخ څو ځوانانو ځنې غورځولې، داتڼ دا دایره به یو ځل پر شا ولاړه، پراخه به شوه او بیا به اتڼ کونکي ببرته له څلورو خواوو پر ډول سره راټول شول، په دوی کې د ډېرو پښې لوڅې وې، نه یې د ډېران لمنې ته کتل او نه یې هم په خاورو کې پرتو کوکیو (شیشو) ، تېرو هډوکو او اغزیو ته، دوی ګړندي حرکات درلودل او کله، کله به یې له خولو څخه یوه ګډه ناره را وته،

ګلالۍ یوه شېبه کړکۍ ته نیږدې ودرېدله، هغې ته دې ننداري خوند ورکړ، زړه یې له هغه ځایه نه ته، خو شېبه وروسته د ناچارۍ له مخې له برجه کښته شوه.

د کلا منځ هم له ښځو ډک و، زړې په چوتره کې ناستې وې، پېغلې د چمبې (دریا) غږ ته څرخېدلې او څو ماشومانو هم هغه کوله چې یوه بې سیکه پیشو او یو خوار سپی په جنګ سره واچوي.

ګلالۍ په ورا ځو راغلو ښځو ته لاس ورکړ، بیا دالان ته ننوته، هلته د کلي ځو نجونې سره راټولې وې، چا تناره ته ډوډۍ وهله، ځینو پر لوښو اوبه تېرولې او یوې بلې هم تر تور چایجوش لاندې سره انګار ته پو کي ورکول.

ګلالۍ له پیالو ډک پتنوس او یو تور چایجوش ور واخیستل، له دالانه ووته او په چوتره کې یې ځو ناستو ښځو ته له چایو ډکې پیالې کېښودلې، وروسته یوې بلې کوټې ته ور ننوته، هلته تر ګل غوټۍ د کلي ځو نجونې را تاوې وې، د هغوی په لاسونو کې رنګارنګ کمیسونه ځلېدل او د ټوټو د ارزښت په اړه یې خبرې سره کولې.

ګلالۍ د نجونو تر څنګ کېناسته جامو ته یې وکتل او په حیرانۍ یې وویل:

ـدا د چا دي؟

یوې پېغلې وخندل:

ـدا د دې ځای رواج دی، ورا باید د ناوې جامې هم ورسره راوړي،

یوې بلې د ګلالۍ سترګو ته یو کمیس ونیو او ویې ویل:

ـدې ته جولۍ وایي، سوچه وربښم پکې کار شوید ي، هه ! دا بل کینخاپ دی، هندوستانی کینخاپ، بیه یې لوړه ده، هر څوک یې نه شي اخستلای.

ګلالۍ کمیسونه سره واړول، ورو یې وویل:

ـښکلي دي.

یوې نجلۍ وخندل:

ـستا وار به هم را ورسیږي.

یوې بلې وویل:

ـګلالۍ ! ستا واده به چېرته وي؟ دلته ! که د انګریز په وطن کې؟

ګلالۍ يواځې وخندل، ولاړه شوه او له کوټې ووته، د کلاه په لويديځ کونج کې جمال، جانداد او دوه نور کليوال د څو لويو ديګونو تر څنګ ولاړ وو، تر ديګونو سرې لمبې را تاوې وې او يوه کونج ته د پيازو او کچالو پوټکي پراته وو.

ګلالۍ يوه شيبه د پيغلو د اتڼ ننداره وکړه، دوی په پيل کې ورو ورو څرخېدلې، خو وروسته به يې څرخېدا دومره تېزه شوه چې ان لمنې به يې د چترۍ غوندې سره خلاصې شوې او په پای کې به يوې يوې ميدان پرېښود.

ګلالۍ په ورا راغلې له يوې ښځې څخه د دې اتڼ په اړه معلومات وغوښتل، هغې وويل چې ((دلته درې ډوله اتڼ دود دی، لومړی ته يې لوی اتڼ وايي، دا اتڼ اسانه دی، څرخ نه لري، يواځې اتڼ کونکي يوه او بل لور ته مخونه اړوي او پر ډول او يا هم پر دريا وهونکي راڅرخي، دوهم ډول يې د څرخ د اتڼ په نوم يادېږي او يواځې ښی لور ته يو څرخ لري، خو دريم يې چې تر ټولو سخت دی، الاپی نومېږي، الاپی لومړی ښي لور ته پرله پسې درې او وروسته کيڼې خواته يو څرخ لري، د دې اتڼ له اودې يواځې هغه کسان وتی شي چې ساه يې ښه پخه وي.))

ګلالۍ تر ډېره د اتڼ ننداره وکړه، وروسته يې د اودسونو لپاره دوه له اوبو ډک سطلونه او څو بدنۍ په سرای کې کېښودلې، له لمر پرېوتو سره سم په ورا راغلي نارينه خپل کلي ته لاړل او يواځې دوه سپين ږيري يې پرېښودل.

د ماخستن له ډوډۍ وروسته بېرته اتڼ تود شو، ګلالۍ د کلي له څو نجونو سره يوځای د ناوې تر څنګ ناسته وه، وروسته ډمه او څو په ورا راغلې نجونې کوټې ته ورننوتې، دوی په نکريزو کې شمع ودروله، بيا يې اورلګيت ورته

ورته کړ، او د شمعې له بلېدو سره سم يې په سندرو پيل وکړ، بيا يې هماغه نکريزې دګل غوټۍ پر لاسونو کېښودلې او کله چې شپه پخه شوه، ډمې د ناوې تور ويښته د شاړشمو په تېلو غوړ او وروسته يې دوه اوږدې کوڅۍ ترې جوړې کړې.

سهار له چايو وروسته بېرته اتڼ تود شو او تر غرمې يې دوام درلود، ماسپښين د نارينه وو ورا راغله، يو ځل بيا د ډول غږ د کلاه د ديوالونو پر سرونو ناستې مرغۍ والوزولې او په ورا راغلو ځوانانو پښې لوڅې کړې.

ماسپښين يې جمال د ناوې کوټې ته وروغوښت، دی يې لا پخوا په رواجونو پوهولی و او ورته ويل شوي وو چې ناوې به د هغې ورور ولاړوي، جمال خپلې خور ته زرينې کپۍ ور په پښو کړې، ګل غوټۍ ژړل او له دې سره يې د ورور سترګې هم له اوښکو ډکې وې، خو ګلالۍ د کوټې په يوه کونج کې غلې ولاړه وه او په حيرانۍ سره يې دوی ته کتل.

بيا د ناوې د ولاړېدو وخت راورسېد، خو کله چې جمال خپله خور تر لاس ونيوله، نو د کلي نجونې پرې ورټولې شوې، دوی دناوې د تلو مخنيوی وکړ او ويل يې چې تر اوسه لا د تامبو پيسې نه دي ورکړل شوي.

د جمال مور ډمې ته اشاره وکړه او هغه هم په منډه له کوټې ووته، ګلالۍ د تامبو په اړه له يوې کليوالې معلومات و غوښتل، هغې ورياده کړه چې تامبو هغو پيسو ته وايي چې خسرګنۍ يې بايد دناوې کليوالو نجونو ته ورکړي، ځکه هغوی په واده کې زيار ايستلی وي او دا خپل حق ګڼي، دوی بيا په دغو پيسو ميله جوړوي، دبګ باروي او يوه ورځ خوشاله تېروي.

د پیسو له راوړلو وروسته جمال خپله خور تر متې ونیوله، هغې ژړل...جمال هم ژړل...او مور یې هم اوښکې تویولې... کله چې ټوله ډله له کوټې ووته، په ورا راغلې زرې- ورې پرې راټولې شوې. ډله ورو ورو د کلاه د لویې دروازې خواته نږدې کېدله، نجونو سندرې ویلې او له ټېپو سره د ناوې د ژړا غږ هم ګډ و.
شپه وروسته په کلاه کې چوپه چوپتیا شوه، هیڅوک نه ښکارېدل، یوازې د لویو دېګونو تر څنګ څو کارغان، یو خوار سپی او یوه وړه خیرنه نجلۍ لیدل کېدله، سپي په چیچلو هډوکو بوی کېښې، کارغانو له ځمکې څخه وریجې پورته کولې او نجلۍ هم له یوه دېګه د ښوروا پاته شوې لنده ډوډۍ په یوه کاسه کې اچوله، هغې غټې خړې سترګې درلودې او تر سترګو یې تور او اوږده باڼه را تاو وو.

☆

ورځې تېرې شوې، هوا سړه شوه اوبزګرانو د مني کښت ته تیاری ونیو.
د جمال په ناروغانو کې هم زیاتوالی راغی، اوس به له نږدې ولسوالیو ښځه هم خلک ورتلل، ګلالۍ هم د کلي ماشومانو ته د پښتو غوندې زده کړه ورکوله، په دوی کې د ډېرو املا ښه شوې وه او د ریاضي په څلورو عملیو ښه پوهېدل،ګلالۍ خوشاله وه، د ماشومانو له پوهولو څخه یې خوند اخیست، په تره یې منلې وه چې دا کوچنی کور به نور پر یوه دسترخوان سره راټول وي، وریجې به پر کاشوغو خوري او د خوشایو د تیلو لپاره به خپلې ښځې ته دستکش راوړي، دې ته هره ورځ نوې وه، له کلیوالي ژوند سره ورو ورو بلدېدله، په خوی او جامو کې یې بدلون راغلی و او اوس د ارغلي(دېګدان) لوګی به هم دومره بد نه وربانډې لګېده، دې غم نه پېژانده، خوله به یې تل له خندا ډکه وه، ژوند ته یې په مینه کتل او فکر یې کاوه چې د دنیا تر ټولو نجونو نېکمرغه ده، خو یوه ورځ هرڅه بدل شول، خوشالۍ کډه وکړه او د ګلالۍ له سترګو په لومړي ځل اوښکې تویې شوې.
په هغه ورځ جمال د جانداد د ناروغې مېرمنې لیدو ته ورغلی و، ده په چوتره کې نسخه لیکله چې تر څنګ یې یو سترې ستمې واورېد، مخ یې ور واړاوه، سترګې یې پر لوخو او خیرنو پښو ولګېدې، په بیړه یې پورته وکتل، زړه یې ولړزید، خو بېرته په لیکلو بوخت شو.

جانداد وويل:
ـد پانړې مور ناروغه ده.
جمال غلی و، شېبه وروسته يې نسخه جانداد ته ونيوله، بکس ته يې لاس کړ او ورو ولاړ شو.
جانداد په بيړه وويل:
ـچای دې سور که! سړېږي!
د جمال شونډې وخوځېدې:
ـد اخوندزاده په کور کې څوک ناروغه دی، ځم چې ناوخته کېږي.
جانداد په حيرانی هغه ته وکتل، وروسته يې د خواست په ژبه وويل:
ـکه لومړی له دې نجلۍ سره لاړ شې، ثواب به دې وي، د هغې د مور وضع ښه نه ده، پانړه وايي چې له سهاره راهيسې يې سترګې پټې دي.
جمال نجلۍ ته وکتل، هغه وارخطا وه، غټې خړې سترګې يې له اوښکو ډکې وې او له لاندنۍ چاودلې شونډې څخه يې ډومبک وينه راوتلې وه.
جمال ورو وويل:
ـکومه دوا چې ما ورته ليکلې وه، هغه ورکړه!
د نجلۍ په سترګو او خوبولې څېره کې ګونځې پيدا شوې، ستونی يې ډک شو او يو دم يې په ژړا پيل وکړ.
جانداد وويل:
ـوبال لري، ورسره لاړ شه!
جمال لنډ ځواب ورکړ:
ـوخت نه لرم.

نجلۍ په ژړا کې وویل:
ـ د مور په خوله کې مې ګولۍ ور واچوله، خو تېره یې نه کړه، اوس یې هم د ژبې پر سر پرته ده.
جمال ګام وا خیست، خو جانداد یې تر مخ ودرېد او په خواره خوله یې وویل:
ـ ورسره لاړ شه !
د جمال په تندي کې ګونځې پیدا شوې:
ـ نشم کولای.
جانداد د پخوا غوندې د جمال مخې ته ولاړ و.
جمال یوه شیبه غلی و ، وروسته یې په ارام غږ وویل:
ـ ګوره جانداده ! ته زما پخوانی ملګری یې، لار مې پرېږده ! نه غواړم چې رانه خپه شې.
جانداد د هغه پر اوږه لاس کېښود ، ورو یې وویل:
ـ خو...
جمال یې په شدت لاس پورې واهه او په چیغه یې د جانداد خبره په خوله کې ور وچه کړه:
ـ ته ولې نه پوهیږې ! زه نه شم کولای چې مړی را ژوندی کړم، هغه د هډوکو سل لړې، تر ملا پورې یې هډوکي تور شوي دي، که نن وي که سبا ، مري.
د نجلۍ ژړا یو دم غلې شوه ، جانداد په بیړه هغې ته وکتل، د نجلۍ سترګې رډې را ختلې وې، خوله یې وازه وه، وجود یې پرک (لړزې) اخیستی و او په حیرانۍ یې جمال ته کتل، وروسته یې ناڅاپه منډه کړه او په بیړه له انګړه ووته.
جانداد ، جمال ته وکتل او په خشکه یې وویل:

ـ ډېر بې رحمه يې؟
جمال ځمکې ته کتل.
د جانداد شونډې وخوځېدې:
ـتا د رڼا ژوند تباه کړ؟
جمال په کاوړ هغه ته وکتل، خو وروسته يې ناځاپه تندی ورين شو ، يو دم يې وخندل او خندا يې زور ونيو...
د جانداد لړمون اور واخيست، يو ګام ځنګ ته شو او شونډې يې وخوځېدې:
ـووځه !
د جمال خندا بنده شوه، جاندا ته يې وکتل او په خواشينۍ يې وويل:
ـته د يوې بدکارې ښځې لپاره ، د ورور غوندې ملګری خپه کوې !
يو کړس شو، د جمال مخ په چټکۍ کيڼ لور ته وګرځېد ، له خولې يې لاړې تو يې شوې او په بيړه يې خپل ښي غومبري ته لاس ونيو.
دا څپېړه دومره ناڅاپي او زورروه وه چې د جانداد ګوتو درد وکړ.
چوپه چوپتيا شوه، يوه هم څه نه ويل، د جانداد پر خړو غومبرو اوښکې روانې وې او په راوتلو رډو سترګو يې جمال ته کتل، وروسته يې په مړاوي غږ وويل:
ـځنګه ګونګی نه شوې !
جمال چيغه کړه !
ـدا کومه پټه خبره نه ده، ته هم په دې پوهېږې چې هغه يې له چرسي خيرو سره په کا دانه کې ونيوله.
د جانداد د تندي ګونځې ژورې شوې، غاښونه يې وچيچل او خپل ټول قوت يې د يوې چيغې لپاره سره راټول کړ !

ـبس !
دا چيغه دومره زوروره وه چې د جانداد ښځه سرتور سر انګړ ته را ووته، هغې په وارخطايۍ دواړو ته وکتل او په حيرانۍ يې وويل:
ـڅه ټکه را پرېوته !
جانداد غريو واخيست:
ـخان صيب د رنا ژوند ور تباه کړ، اوس يې په عزت هم لوبې کوي، وايي چې هغه په پوست پاکه نه ده.
د ښځې بدن ولړزېد او په خواره خوله يې وويل:
ـوی وروره ! هر څه به درسره ومنم، خو د خدای روی ومنه ! داسې مه وايه، که زموږ په خبرو کې څه شک درلوېږي، له کليوالو وپوښته، رنا خو ملايکه ده، ملايکه !
د جمال پښو پړک واخيست، احساس ور ولوېد لکه زړه چې يې غاښونه پيدا کړي وي او خپل ځان پخپله خوري، بکس يې له لاسه ولوېد، په سترګو کې يې اوښکې را ټولې شوې، يوه شېبه زړېدلی سر بې حرکته ولاړ و، خو وروسته يې يو دم د انګړ په ترلې دروازه ور منډه کړه، له ډېرې وارخطايۍ د دواړو پلو تر منځ ونښت، ديوه را وتلي ټيم تېره ژۍ يې مټ ته سيخه شوه، خو دی يې په درد ونه پوهېد، له انګړه ووت او منډه يې کړه.
جمال په ټول قدرت منډې وهلې...خولۍ يې له سره لوېدلې وه او د مټ په برخه کې يې سپين لستونی په وينو سور و.
دی د کلي په تنګو کوڅو کې تاو راتاو شو، څو حيرانو کليوالو لار ورکړه او کله چې تر کلي ووت، تر يوې وړې نجلۍ مخکې شو، نجلۍ خړه پړه وه او ځوان هم

له رنګه سور او سپین ، خو په دوی کې یوه نښه ګډه وه، د دواړو سترګې له اوښکو ډکې وې او زړونه یې د یوه تن لپاره درېږېدل.
جمال ګرځندی و ، ډېر ګرځندی، خو کله چې تیاره د هلیز ته ورورسېږد ، یو دم ودرېږد ، چوپه چوپتیا وه، هیڅ هم نه اورېدل کېدل، ان داځل د موږکانو بچوني هم غلي ول.
د جمال لړزانده ګوتې د وره خواته ورنیږدې شوې، د وره غنجاه یې پر زړه کې د چړې غوندې ور تېره شوه، یوه شېبه ودرید ، پښې یې مړې وې، هیڅ حرکت یې نه درلود او احساس ور ولوېد لکه له رګونو څخه چې یې وینه تښتېدلې وي.
جمال د وره په لیخک کې ودرېد ، په راوتلو زړو سترګو یې پرتې ښځې ته وکتل، شونډې یې ولړزېدې او په زحمت یې وویل:
ـرڼا !
ښځې کوم حرکت ونه کړ.
جمال ورو ورنیږدې شو ، د ښځې سرته ودرېد ، د هغې سترګې پټې وې، ښې لاس یې پر ټټر پروت و او په وازه خوله کې یې یوه سپینه ګولۍ ښکارېده.
د جمال څنګنونه پر غولي ولګېدل، ښځې ته یې په ځیر، ځیر وکتل او په رېږدېدلي غږ یې وویل:
ـزه یم ! جمال.
ښځې کوم حرکت ونه کړ.
جمال یوه شېبه غلی و ، پرته له دې چې سترګې پټې کړي، پر غومبرو یې رڼې اوښکې بهېدلې، بیا یې په زحمت وویل:
ـزه راغلم !سترګې رڼې کړه ! ستا جمال راغی !

د ښځې سترګې پټې وې.
د جمال شونډې ولړزېدې:
ـته راباندې ګرانه يې.
ښځې د پخوا غوندې کوم حرکت ونه کړ.
جمال په غريو کې وويل:
ـسترګې رڼې کړه !
له دې سره يې يو دم د ښځې ډنګرو اوږو ته څنډ ورکړ، خو د هغې مخ ښي لور ته کوږ شو او ګولۍ يې له خولې ولوېده.
جمال چيغه کړه !
ـيو ځل ! يو ځل راته وګوره ! يو ځل !
خو په ښځې کې کوم حرکت نه و.
وروسته يې د ښځې تر راوتليو وليو لاس لاندې کړ، د هغې غاړه د شاه خواته کږه شوه، سر يې وخوځېد ، خو جمال خپل کيڼ لاس د هغې تر سر لاندې کړ، په خپل ټټر پورې يې ټينګ ونيو او په چيغو چيغو يې وژړل.
ده په ژړا کې چيغې وهلې !
ـته راباندې ګرانه يې... ته راباندې ګرانه يې...ته...
خو دا ځل د هغه خبرې د رڼا زړه ته نه رسېدلې، د هغې زړه له حرکته لوېدلی و او د ښۍ سترګې پر اوږدو ښو يې يوه خړه اوښکه ولاړه وه.
جمال ژړل... په چيغو ، چيغو يې ژړل او شيبه وروسته دده له ژړا سره يوه بله ژړا هم ملګرې شوه.

پانه د خپلې مور پښو ته ولاړه وه، پر خيرنو غومبرو يې د اوښکو دوه خړې ليکې ښکارېدلې، ټول بدن يې لړزيده او وارخطا وه.
دوی دواړو ښه شېبه وژړل، بيا جمال د ښځې پر خړ تندي شونډې کېښودې، د هغې تندی يې ښکل کړ او کله چې يې ښځه بېرته پرې يستله، د هغې له ټټر څخه يو عکس ولوېد، ده په بېړه عکس ور وروا خيست، په تور او سپين عکس کې د يوه ځوان جذابه څېره ښکارېدله، لونګی يې تړلې وه، خندل يې او د شونډو له پاسه يې يوه توره نری ليکه ښکارېدله.
جمال يوه شېبه عکس ته وکتل، بيا يې ناڅاپه کاغذ خولې ته واچاوه، د ژاولو غوندي يې وژدويه او يوې خوا ته يې تو کړ، وروسته يې يو ځل بيا پرتې ښځې ته وکتل، د هغې د غومبرو پر راوتليو هډوکو خړ پوستکی پروت و، سترګې يې پټې وې، خو اوږده او ولاړ بانه يې لا ژوندي ښکارېدل.
جمال يو دم ولاړ شو، نجلۍ يې تر مټ ونيوله او له کوټې ووت.

☆

د کلاه په خړو دیوالونو کې د ملک د خندا غږ اوربدل کېده...
ملک، د هغه میرمن او ګلالۍ پر یوه ټغر، پیتاوي ته ناست و، د هر یوه تر مخ له شنو چایو ډکې پیالې ایښې وې او په یوه قاب کې وچ توت ښکاربدل، ډېرې خبرې ملک کولې، زړې ښځې یواځې غوږ ورته نیولی و، دې په اوکلی (اونګ) کې څه شی ټکول...خو کله چې به یې خاوند وخندل، دا به هم موسکۍ شوه او د هغه له خندا به یې خوند اخیست.
ملک د خپلې ځوانۍ کیسې کولې، د ښکار کیسې، د حاصلاتو د اخستلو او برکت کیسې او دا چې لا اوس هم د شپې له خوا د بلاوو له وېرې د باندې نه شي راوتلای، وروسته د خپلو هیلو په اړه وغږېده، د جمال او ګلالۍ پر نامزادۍ یې خوښي څرګنده کړه او وروستۍ تمه یې داوه چې زوی او نږور به یې لندن پرېږدي او په قره باغ کې به له دوی سره ګډ ژوند کوي.
دا خبره په ګلالۍ بده ونه لګېده، په خندا یې وویل چې قره باغ یې خوښېږي، د دې ځای او سېدونکي له زړه پاک دي، دوی مصنوعي مینه نه پېژني، ساده خلک دي، سپین غږېږي او اخلاص یې د زړونو له تله وي.
بیا یې له خپل تره سره ژمنه وکړه چې تر واده وروسته به دلته ژوند کوي.
ماشومانو ته به زده کړه ورکوي او په کال کې به یواځې یو ځل د خپل پلار او مور لیدو ته ورځي.

دا خبره د هغې په خوابښې هم ښه ولګېده، سترګې يې وځلېدې او ګلالۍ يې پر تندي ښكل كړه.
ملك خوشاله و، د ده هيلې پوره شوې وې او خوله يې له خندا نه سره ټولېده، ده خندل.. خو ناڅاپه يې خندا بنده شوه، پياله يې له لاسه ولوېده، د قاب پر ژۍ ولګېده او د توتو داني باد باد شوې.
ګلالۍ خپل تره ته وكتل، سرې يو دم پر پښو ودرېد، د هغه سترګې رډې را ختلې وې او برېتونه يې ځړېدلي ښكارېدل.
ګلالۍ په بيړه د كلا د لويې دروازې خوا ته سترګې ور واړولې، جمال يوه كوچنۍ تر لاس نيولې وه او د دوی خوا ته ورو ورو را نيږدې كېدل..
ګلالۍ ور منډه كړه، جمال ته يې وكتل، د هغه سترګې له سرو رګونو ډكې وې، ويښته يې جرې-پرې وو او په څېره كې يې د قهر او غضب نښې له ورايه ښكارېدلې.
ګلالۍ وارخطا شوه او په بيړه يې وپوښتل:
_څه خبره ده؟
جمال كوم ځواب ور نه كړ، ان سترګې يې هم ور وا نه ړولې، ده يوا ځې خپل پلار ته كتل او هماغسې پر مخ روان و.
شېبه وروسته د ملك مخې ته ودرېد او په غريو كې يې وويل:
_رڼا مړه شوه.
ملك غلی و، د هغه ټول بدن لړځېده او د جمال سترګو ته يې نه شو كتلای.
ګلالۍ حيرانه وه او د زړې ښځې شونډې ځړېدلې ښكارېدلې.

ناڅاپه د زوی لاسونه د پلار ټټر ته ورنیږدې شول او ګوتې یې د هغه تر ګرېوان را تاوې شوې.

د ګلالۍ خوله وازه شوه، هغه څوک چې د خپل پلار تر مخ یې ان پښې هم نه غځولې، اوس یې د هغه ګرېوان ته لاس وراچولی و، دا نه پوهېده چې خبره څه ده؟ سترګې یې څو ځله ورپولې، حقیقت و، جمال د خپل پلار تر ګرېوان ګوتې تاو کړې وې او هغه هم هیڅ عکس العمل نه ښوده، څه یې نه ویل او ځړېدلی سر ولاړ و.

جمال چیغه کړه !

_ته قاتل یې !

د ګلالۍ رنګ والوت.

جمال یوه شېبه خپل پلار ته وکتل، بیا یې یو دم شونډې وخوځېدې او د ماشومانو غوندې یې وژړل...

ګلالۍ دا هر څه لیدل، خو څه یې نه شو ویلای، شونډې یې څو ځله سره ټولې کړې، خو له خولې څخه یې غږ نه را ووت.

جمال هماغسې د خپل پلار ګرېوان ټینګ نیولی و. بیا یې پښې بې سیکه شوې، ګونډې یې ووهلې، د ملک ګرېوان څیرې شو او د سینې سپین ویښته یې ښکاره شول.

جمال په غریو کې وویل:

_تا ما ته دوکه راکړه ! تا د دوو تنو ژوند تباه کړ، تا زما رڼا را څخه واخیسته !

ناڅاپه د ګلالۍ له سترګو اوښکې روانې شوې...په ژړا شوه او د کوټو خوا ته یې منډه کړه.

جمال چیغه کړه !
_زما خبره واوره !
له دې سره و درېد ، د کوټې د دروازې درب شو ، منډه یې کړه، په د هلیز کې لنډ را تاو شو ، دروازې ته یې غبرګ لاسونه ټمبه کړل، خو دروازه تړل شوې وه او له کوټې څخه د ګلالۍ چیغې اورېدل کېدې...
جمال په زوته وویل !
_دروازه خلاصه کړه !
ګلالۍ ژړل...
جمال دروازې ته اوږه ورکړه، د چارمغزو له لرګي جوړې دړې ته یې لغتې ونیولې، خو نه دړه ماته شوه او نه هم ځنځیر وشکېد ، ده په سختۍ ساه اخیسته او چیغې یې وهلې !
_دروازه خلاصه کړه ! ماتوم یې ! دروازه خلاصه کړه !
شېبه وروسته ستړی شو او د خواست ژبه یې را واخیسته:
_دروازه خلاصه کړه ! هیله کوم، غواړم خبرې درسره وکړم، هر څه درته ووایم، هیله کوم !
خو دروازه د پخوا غوندې تړلې وه، ګلالۍ ژړل...وروسته یې په ژړا کې وویل:
_نه غواړم چې ستا خبره ووینم.
جمال د هغې له خولې څخه په لومړي ځل دا ډول خبره اورېده، په زړه یې اور بل شو، دروازې ته یې یوه لغته ورکړه او انګړ ته ووت، هلته یې نجلۍ تر مټ ونیوله، روان شو، خو مور یې تر مخ ودرېده، ملک چیغه کړه !
_پرېږده یې !

د ښځې بدن ولړځېد ، څنګ ته شوه او جمال له کوچنۍ سره يو ځای له کلاه ووت.

☆

د رڼا د جنازې مراسم، د هغې د ژوند غوندې ساده و، په ملا پسې يو اځې يو ځو هغه کليوال ودرېدل، چې له ملک سره يې ورانه وه.

قبر جمال، جانداد او دوو نورو کليوالو وکينده، رڼا يې په هماغه ورځ خاورو ته وسپارله او شپه وروسته د غونډۍ پر سر يو اځې دوه تنه پاتې شول، يو ځوان او بله هم ورېره نجلۍ، دوی ژړل...تر سر يې سرې، زرغونې جنډې رپېدلې او تر هسکو سپاندو، ترخو او اغزيو د قبرونو تېرې تيږې را وتلې وې.

☆

د کوټې دروازه وټکېده.
جمال ورو وو یل:
ـ راځه !
دروازه خلاصه شوه او جانداد کوټې ته ور ننوت، په تاخچه کې یې یوه غوټه کېښوده، پاڼې ته یې وکتل او د جمال پښو ته نیږدې کېناست.
ورو یې وویل:
ـ یو څه شوروا مې درته راوړه.
کوم ځواب یې وا نهورېد.
جانداد لمپې ته وکتل، لوګي وهلې وه، ښیښه یې ور واخیسته، د خپل څادر په پیڅکه یې پاکه کړه او کله چې یې بېرته د لمپې پر سر کېښوده، تر پخوا یې ډېره رڼا کوله، وروسته یې جمال ته وکتل، هغه خیرنې بسترې ته ولي لګولي و او چت ته یې کتل. بیا یې پاڼې ته مخ ور واړاوه، نجلۍ دیوال ته ناسته وه، سترګې یې سرې وې او څېره یې سترې ښکارېده.
جانداد ورو ولاړ شو، غوټه یې ور واخیسته، پر دېګ یې لاس کېښود، ګوتې یې تودې شوې، غوټه یې پرانیسته، د دیګ پر سر څو روغ او سوځېدلي پاستي ایښي و، بیا یې شاوخوا وکتل، د وچې ډوډۍ د ایښودلو لپاره یې څه ونه موندل، خپل څادر یې هوار کړ او ډوډۍ یې پرې کېښوده، وروسته یې

ځلورو خوا وو ته سترګې وغړولې، وره ته نيږدې، له يوه ځيرې کارتن څخه د پيالې لاستی را وتلی و، ولاړ شو، په کارتن کې يې دوه پيالې، يو تور چايجوش او يوه کاسه وموندله، کاسه يې ور واخيسته، له کوټې ووت او کله چې بېرته په وره را ننوت، له کاسې څخه اوبه څڅېدلې.
ده په کاسه کې ډوډۍ وره کړه، ښوروا يې پرې وا چوله، ورو يې وويل:
ـډوډۍ تياره ده.
جمال د پخوا غوندې چت ته کتل.
جانداد يوه شيبه غلی و، وروسته يې خپله خبره تکرار کړه:
ـډوډۍ تياره ده.
جمال يوه جټکه وخوړه، جانداد ته يې وکتل او ويې ويل:
ـزړه ته مې نه کيږي.
د جانداد شونډې وخوځېدې:
ـخو تا له سهاره راهيسې څه نه دي خوړلي.
کوم ځواب يې وا نهورېد.
وروسته يې نجلۍ ته مخ ور واړاوه:
ـلورکۍ! ډوډۍ سړيږي.
نجلۍ ولاړه شوه، جانداد ته مخامخ کېناسته او ښی خيرن لاس يې کاسې ته ور تيت شو، دوه ـ درې ګولې يې ور پورته کړې او بېرته پخپل ځای کېناسته.
جانداد لنده ډوډۍ په تش دېګ کې وا چوله، کاسه يې څنګ ته کېښوده او پاته شوې وچه ډوډۍ او دېګ يې په ټوټه کې وتړل، ولاړ شو، څادر يې هوار کړ او د ماخستن د لمانځه نيت يې وتاړه.

له دعا وروسته چې یې نجلۍ ته وکتل، کیڼ لور ته رنګه وه او سترګې یې پټې ښکارېدلې، جانداد یوه خیرنه برستن پر هغې وغوړوله او بېرته د جمال پښو ته نیږدې کېناست.
جمال د پخوا غوندې چت ته وچې سترګې نیولې وې.
چوپه چوپتیا وه، جانداد غولي ته کتل او په ښي لاس یې دواسکټ په جېب کې د نصوارو ډبلی سره اړاوه.
شېبه وروسته یې د جمال غریو نیولی غږ واورېد:
ـ خبرې وکه !
جانداد مخ ورواړاوه، جمال چت ته کتل، یو سوړ اسوېلی یې ویست او شونډې یې وخوځېدې:
ـ څه ووایم !
ـ د رڼا په اړه یو څه را ته ووایه !
جانداد غلی و.
جمال په غریو کې وویل:
ـ د هغې د ژوند په اړه خبرې وکه، څه یې ویل؟ زه یې یادولم؟
د جاندا په سترګو کې اوښکې را ټولې شوې، یوه شېبه غلی و، بیا یې شونډې وخوځېدې:
ـ ته پر هغې ګران وې، ډېر ګران، رڼا هیڅکله له تا څخه بده خوله نه وهله، تل یې په ښو یادولې، ما به کله، کله وچه ډوډۍ ور ته راوړله، زه یو اځنی کس وم چې دې به خپل زړه ور ته تشاوه، کله چې ستا له کوژدې خبره شوه، بیا یې هم کومه ګیله نه لرله، ته یې ملامت نه کړې، ویل یې چې ښه شو، یوه مکتبۍ یې

وکړه، له ما پمنې به يې څه ليدلي واى، بيا يې يودم را ته وکتل، ستر ګې يې له اوښکو ډکې وې، خو پر شونډو يې يوه ترخه موسکاه پرته وه، په خپل خيرن، تور پوړوني يې پزه پاکه کړه او ويې ويل:

"کاکا! جمال به اوس خوشاله وي! نه!"

زه غلى وم، څه به مې ور ته ويل، بيا مې د هغې ژړغونى غږ واورېد:

"خداى دې يې غم نه راويني."

رڼا چې به کله وليدم، يو اځې ستا خبرې به يې را ته کولې، خو په وروستيو کې يې اعصابو سم کار نه کاوه، کله به له خندا شنه شوه او کله به يې هم ژړل، له ځان سره به ګډه وه، ځان او جامو ته يې هم دومره پام نه کاوه، ويښته به يې جړ وو، تخرګ به يې شکېدلى و او ټکرى به ور پسې کښېده، بيا يې بدلو ته مخه کړه، په لوړ غږ به يې ټپې ويلې، ډېرې دردونکې ټپې، زما نورې نه دي په زړه، خو يوه ټپه به يې تل په خوله وه.

نصيبه خاورې شې، ابرې شې

تند يه مات شې پر تا څه ليکلي دينه

وروسته خپلې لور ته اند ېښمنه شوه، پاڼه وربانډې ګرانه وه او د هغې د راتلونکې په اړه به يې فکرونه کول.

دا وېره يې هغه وخت لا ډېره شوه چې ناروغۍ پرې يستله، يوه ورځ يې په ژړا کې را ته وويل:

"کاکا! تر اوسه خو ښه وم، ګرېوانونه به مې ګنډل، خرڅول به مې او يوه ګوله به پيدا کېدله، خو اوس له پښو لوېدلې يم، هيڅ هم نه شم کولاى، زه به له لورې

سره یوه ګوزاره وکم، بلا به مې نه وهي، خو پانه ډېر وخت وږې وي، ورځ په ورځ زېړېږي، که مړه شمه، پانه به څه کوي؟ "

ما ډاډ ورکړ چې خدای مهربانه دی، زړه مه خوره، جوړه به شې، خو دې یوه سړه ساه وویسته او ویې ویل:

"نه کاکا ! زه نه جوړېږم، زما هډونه خبر دي، مرم، له مرګه دومره ویره نه لرم، لا ښه ده، له غمه به خلاصه شم، خو پانه به څه کوي؟ هغه له ما پرته هیڅوک هم نه لري، هیڅوک "

ما یو اځې ور ته ژړل ،یوه نایي نوره څه مرسته ورسره کولای شوای، بس ! دومره مې له وسه پوره و چې د هغې لور مې په مزدورۍ نیولې وه، نور مې هېڅ نه شو کولای، هېڅ !

جانداد غلی شو، جمال ته یې وکتل، هغه ورو ورو ژړل، وروسته یې په ژړا کې وویل:

_له خیرو سره یې ژوند څنګه و؟

_هغه نشه ای سړی و، په لومړیو کې یې یو اځې چرس او تریاک څکول، خو وروسته یې پوډرو ته مخه کړه، کورني ژوند ته یې دومره اهمیت نه ورکاوه، په کوم سات چې به نشه ور ونه رسېده، هماغه ګړۍ به د رنها ژوند تریخ و، په لومړیو کې یې د کور لوښي _کودي خرڅ کړل، بیا یې د کوټو لرګي واړول، دا پخواني لرګي وو، ګلان پکې کیندل شوي وو، ځکه یې په ښه بیه وپلورل، خو وروسته به یې له رنها څخه د پوډرو لپاره پیسې غوښتې، هغې به چې د ستنې له کاره څه موندلي وو، مېړه به یې ورنه وړلې او که به یې پیسې نه درلودې، په هماغه ورځ به تر لغتو لاندې وه.

خپله لور يې هم بده ايسېده او کله، کله به يې په مازې خبره ځپېړې ور تـه نيـولې وې، رښا به د ډېر وخت ما تـه ژړل، ويـل بـه يې چې لـه وهلو ټکولـو سره يې اوس روږدې يم، دردونه تېرولی شم، خو دهغه ځينې خبرې مې سوځوي، وايي چې تـه ناپاکه يې، د ملک...

جانداد يو دم غلی شو.

جمال په غريو کې وويل:

_وايه ! وايه، هر څه را ته ووايه ! هرڅه !

جانداد ځمکې ته وکتل او خپله خبره يې پسې وغځوله:

_د ملک له زوی سره جوړه وې، خدايزده چې پانه به لا د چا له ذاته وي.

جمال په چيغو ، چيغو وژړل او د جانداد خبرې پرې شوې.

پاڼې سترګې رڼې کړې، کېناسته او جمال ته يې په حيرانۍ وکتل، هغه پـه زوته ژړل او د نجلۍ په څېره کې وېره ښکارېدله.

جانداد ورو ولاړ شو ، غوټه يې ور واخيسته او له کوټې ووت.

نيم سات تېر شو ، د جمال ژړا پـه سلګيو بدلـه شوې وه او د نجلۍ لـه اوښکو ډکې سترګې د لمپې رڼا ته ځلېدلې.

شېبه وروسته جمال ځنګ بدل کړ، نجلۍ ته يې پام شو ، د هغې تـر خړو سترګو تور بانه را تاو وو او ده ته يې په حيرانۍ کتل.

جمال ولاړ شو ، بستره يې خلاصه کړه، يـوه خيرنـه برستن يـې تـر کـونج ونيولـه، بالښت يې د نجلۍ ترڅنګ کېښود ، لمپې ته يې ور پو کړل او اوږد وغځېد.

يوه شېبه چوپه چوپتيـا وه، خو وروستـه پـه تپـه تيـاره کـې د نجلـۍ خوبولی غږ واورېدل شو:

ـ ته خپل کور ته نه ځې؟

جمال په غريو کې وويل:

ـ نه !

د نجلۍ شونډې وخوځېدې:

ـتا زما د ابۍ برېستنه درباندې واچوله.

جمال برېستنه پـه غېږه کې ټينګـه کړه، يـوه شـېبه غلـی و ، بيـا يې پـه غريـو کې وويل:

ـدا به له دې ايسته زه را باندې اچوم.

کوم ځواب يې وا نهورېد ، د نجلۍ سترګې سره ورغلې وې ، خو شـېبه وروسـته يې د جمال پر ټټر کوچنی لاس کېښود او په خوب کې يې وويل.

ـابۍ ! را ببرته شه !

جمال د هغې پر کوچني لاس خپل لـوی لاس کېښـود او فکـر يـوور، نجلۍ ويـده وه، هغې په منظمه توګه ساه ايسـته، خو کلـه، کله بـه يې لـه خـولې څخـه د ابۍ ټکی را ووت.

☆

د دروازې له کرپ سره، جمال برېستن له سره لیرې کړه، وره ته یې وکتل، په خیرنې دړې پورې یو زنګ وهلي ځنځیر تال خوړ...ښې لور ته یې مخ واړاوه، نجلۍ نه وه، په بیړه ولاړ شو او له کوټې ووت، هوا سړه وه، لمر لا نه و را ختلی او په اسمان کې لا یو یو ستوری ښکارېده.

وروسته یې انګړ تر نظر تېر کړ، هیڅوک نه و، بیا په ګړندیو ګامونو له چمبره ووت، پانه د کلي خواته چټکه روانه وه، منډه یې کړه او د هغې تر مخ ودرېد، نجلۍ په حیرانۍ ورته وکتل، جمال په خوبولي غږ وویل:

ـ چېرته؟

د نجلۍ شونډې وخوځېدې!

ـ رمه پیایم.

جمال یوه شېبه غلی و، وروسته یې د هغې په راوتلي ښۍ اوږه لاس کېښود، ورو یې وویل:

ـ خو اوس یخني ده، وروسته به لاړه شې!

نجلۍ په خواشینۍ ځواب ورکړ:

ـ زه هر سهار همدا وخت، رمه له کلي باسم.

جمال په خبره کې ور ولوېد:

ـ خو له دې هیسته به دا کار نه کوې !

د نجلۍ خوله وازه شوه.

جمال وویل:

ـ ځان ته دې وګوره ! تا یوازې یو کمیس اغوستی دی، درځه ! ناروغه به شې !

د نجلۍ په سترګو کې اوښکې را ټولې شوې، په خواره خوله یې وویل:

ـ نو ډوډۍ به له کومه کوو ؟

جمال په ځیر ځیر ورته وکتل، پر غومبرو یې د بیګانیو اوښکو لیکې ښکارېدلې، د هغې لاس یې پرېښود، نجلۍ روانه شوه، جمال پسې وکتل، هغې ګرندي ګامونه اخیستل، سر ته یې د کلي د کورونو له دودکشو څخه تور دودونه پورته کېدل او له نري باد سره د سوځېدلو ترخو بوی ملګری و.

کله چې لمر راوخوت، هوا توده شوه، مرغۍ وچوڼېدې او کلیوالو خپل مالونه لمر ته وتړل، جمال هم له زاړه چمبره ووت، تر غرمې ورک و او کله چې بېرته په انګړ کې ودرېد، یوه ډکه کڅوړه ورسره وه، ده په لوړ غږ د پاڼې نوم واخیست، نجلۍ په بیړه له کوټې را ووته، سرې ته یې وکتل او په چوتره کې حیرانه ودرېده.

جمال کڅوړه پر ځمکه کېښوده، پاڼې ته یې مخ ورواړاوه، د هغې په لاس کې وچه ډوډۍ ښکارېدله او ژامه یې ورو ورو خوځوله، جمال کڅوړې ته لاس کړ، کېک، کلچې، چاکلیټ، څو قوطۍ او داسې نورخوراکي مواد یې پر خپل ټادر کېښودل، چې نجلۍ تر دې دمه نه وو لیدلي، وروسته یې پاڼې ته وکتل او ویې ویل:

ـ دامې تا ته راوړي دي.
نجلۍ د پلاستيک په رڼو خلطو کې بندو کلچو ته وچې سترګې نيولې وې،
جمال يوه غوټه خلاصه کړه، څو کلچې يې هغې ته ونيولې، نجلۍ په بيړه وچه
ډوډۍ پر څادر کېښوده، کلچې يې ور واخيستې او د هغو په خوړلو لګيا شوه،
وروسته يې په ډکه خوله وپوښتل:
ـ هاغه څه شی دی؟
جمال وويل:
ـ د دې قوطيو په منځ کې پخه لوبيا ده او دا نور د ماهيانو له غوښو ډک دي،
يواځې تو دول غواړي او بس!
دا وخت يو زنګ واورېدل شو، جمال جيب ته لاس کړ، مبايل يې راويست او
غوږ ته يې ونيو، ده خبرې کولې...پوره يو پاو وغږېد، خو پانه يې په خبرو نه
پوهېده، دې ته دا ژبه نوې وه، يواځې يې د جمال څېرې ته کتل، په لومړيو کې
د هغه تندي ګونځې درلودې، خو وروسته يې پر نريو شونډو يوه لنډه موسکا
تېره شوه، مبايل يې په جيب کې واچاوه، پانې ته يې وکتل او کلچو ته يې
اشاره وکړه:
ـ نورې غواړې؟
نجلۍ غلې وه.
جمال پلاستيک ور بېرته کړ، نجلۍ لاس ور وغځاوه، دوه کلچې يې ور
واخيستې، جمال ته يې وکتل او ويې پوښتل:
ـ دا بازمامد ته ورکم؟

جمال د هو په نښه سر وخوځاوه، نجلۍ کلچې په خپله لمن کې واچولې، روانه شوه او دیوال ته ولاړه نرۍ لښته یې ور واخیسته.
جمال وویل:
_اوس خو دا دی خواره لرې، بیا ولې رمه پیایې؟
نجلۍ د دروازې خواته حرکت وکړ.
جمال پسې ناره کړه!
_زه به له جانداد سره خبرې وکم.
پانه له چمبره ووته، جمال هم کوټې ته لاړ، اوږد وغځېد او شېبه وروسته خوب یوور، کله چې یې سترګې رڼې کړې تیاره وه، ورو یې د نجلۍ نوم واخیست:
_پانې!
کوم ځواب یې وا نهورېد، ولاړ شو، له کوټې ووت او بام ته وخوت، کلي ته یې وکتل، د سپوږمۍ په رڼا کې کورونه سپېره ښکارېدل او په خړ ډاګ کې هیڅوک نه و.
یوه نږدې غږ یې پر زړه لړزه راوسته:
_ته ولې بام ته ختلی یې!
په بیړه یې لاندې وکتل، پانه د بوال ته نیږدې ولاړه وه، جمال یو سوړ اسوېلی وویست، نجلۍ روانه شوه، دروازې ته یې لاس ور وغځاوه او انګړ ته ننوته.
جمال یوه شېبه ولاړ و او بیا له بامه کښته شو، کله چې یې د کوټې دروازه خلاصه کړه، لمپه لګېدلې وه او نجلۍ هم د زاړه صندوق پر سر وچه ډوډۍ ایښودله، جمال ورو وویل:
_ولې ناوخته شوې؟

نجلۍ مخ ور واړاوه، خړې غټې سترګې یې ژیړې رڼا ته وځلېدې او په خواره خوله یې وویل:

ـ یوه مېږه لنګه شوه.

ـ نو تا څه کول؟

د نجلۍ شونډې وخوځېدې:

ـ د بازمامد پلار او مور دواړه په ګوډله (غوجله) کې وو ، کله چې ورۍ پیدا شو ، بیا یې وچه ډوډۍ راکړه.

جمال څه ونه ویل، د یوه قوطي سر یې خلاص کړ، پخه لوبیا یې په کاسه کې واچوله او کاسه یې پر خپل څادر کېښودله. وروسته یې وچې ډوډۍ ته لاس ور وغځاوه، نجلۍ ته یې وکتل او ویې ویل:

ـ لاس دې پاک دی؟

نجلۍ ولاړه شوه، له کوټې ووته او شېبه وروسته یې د سړي تر مخ پلتۍ ووهلې.

جمال په ډکه خوله وویل:

ـ خوند یې بد نه دی، یوائې سړه ده.

نجلۍ کاسې ته لاس ور تېت کړ، چوپه چوپتیا وه، د دواړو ژامې خوځېدلې، خو شېبه وروسته د جمال غږ واورېدل شو:

ـ ډېره زړوره یې؟

نجلۍ هغه ته وکتل، بېرته یې سر وخوځېد.

جمال وویل:

ـ په دښته کې ونه وېرېدې، تیاره وه.

نجلۍ په وړه ژبه وويل:
_له څه شي؟
جمال وخندل:
_له بلاوو
نجلۍ له پاستي يوه کوچنۍ ټوټه ور بېله کړه، پرته له دې چې سر يې ته وګوري، شونډې يې وخوځېدې:
_ما ډېرې شپې ابۍ ته دوا ورکوله، هغه د ولاړېدو نه وه، د شپې به مې او به ور ته راوړلې، دباندي به وتم، خو ما څه و نه ليدل.
نجلۍ يوه شېبه غلې شوه، ګوله يې تر ستوني تېره کړه او پرته له دې چې له کاسې څخه سترګې واړوي ورو يې وويل:
_يوا ځې يو وار يوه سپي و ډاره کړم، هغه د هلېز ته راغلی و، توره شپه وه، لکه چې يې پر لکۍ ور وختم، سپي کوړنج وهل او ما هم ناره کړه، بيا مې څه نه دي ليدلي، خو باز مامد ډارېږي، له ماښامه هيسته يې مور بولو ته بيايي.
جمال وخندل:
_ته له کومه وپوهېدې؟
نجلۍ په غرور وويل:
_ما په خپله واورېدل، له خپلې مور سره يې جنګ و، رمه يې نه پيايله، مور يې ور ته ډونګېده چې پانې ته وګوره ! تر تا وړه ده، خو بيا هم د کور ټول کارونه ور په غاړه دي، خو ته زاولن (لټ او ډارن) لا بولو ته ګوښی نه شې وتلای، زه در ته ولاړه يم.
جمال وخندل.

نجلۍ سر پورته نه کړ.
د جمال شونډې وخوځېدې:
ـډوډۍ نه خورې؟
نجلۍ د سر په ښورولو سره منفي ځواب ورکړ.
جمال کاسه څنګ ته کېښوده.
پاڅې په حيرانۍ وويل:
ـتا دعا ونه کړه !
جمال هغې ته وکتل.
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
ـابۍ ويل چې دعا ثواب لري.
جمال بالښت ته لاس ور وغځاوه، ستونې ستغ پرېووت او چت ته يې وکتل.
وروسته يې ورو وويل:
ـابۍ درباندې ګرانه وه؟
نجلۍ غولي ته وکتل، خو شېبه وروسته چې يې سر پورته کړ، په خړو سترګو کې يې اوښکې رغړېدلې، بيا يې په وړه ژبه وويل:
ـزه به له ابۍ سره ګډه ويدېدم، هغې به ښکلولم، ويل يې چې راباندې ګرانه يې ، ژړل به يې،خو کله، کله به يې نکل هم را ته وايه، د ابۍ مې يو اځې يو نکل زده و.
جمال په بيړه وپوښتل:
ـد مومن خان او شيرينو نکل؟
نجلۍ په حيرانۍ وپوښتل:

ـتا ته چا ویل؟
جمال یوه ترخه خندا وکړه، یوه شېبه غلی و او بیا یې شونډې وخوځېدې:
ـپیریانو.
نجلۍ څه ونه ویل.
جمال وپوښتل:
ـنور؟
ـڅه؟
ـنو ابۍ دې درباندې ګرانه وه ! هه !
نجلۍ لنډ ځواب ورکړ:
ـهو !
له دې سره ولاړه شوه، خیرنه توشکه یې وغوړوله او زړه بړستن یېورباندې واچوله.
جمال وویل:
ـخوب درځي؟
نجلۍ غلې وه.
جمال څنګ بدل کړ، لاس یې له لمپې سره ولګېد او لمپه ړنګه شوه.
هیڅ هم نه ښکارېدل، جمال پر غولي ګوتې وتپولې، لمپه یې ودروله او کله چې یې اورلګیت ورته ورته کړ، پر خړو دېوالونو ژېړه رڼا ولګېده، نجلۍ ته یې وکتل، هغه ناسته وه، جمال ورو وویل:
ـلاس مې ورسره ولګېد.
نجلۍ بېرته پر خپل ځای پرېوته، شېبه وروسته یې خړې شونډې وخوځېدې:

ـښه شو چې کور و نه سوځېد.
جمال وویل:
ـ دا سې ژړ؟
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
ـ همدې لمپې زموږ ټوله کا دانه را وسوځوله.
جمال هغې ته وکتل، نجلۍ تر غاړې پورې په بړستن کې پټه وه، اوږده بانه یې نېغ ولاړې وو او د چت تورو لرګو ته یې کتل، وروسته یې په مړاوي غږ وویل:
ـزما پلار به هر مازدیګر کا دانې ته تلو، همدا لمپه به یې هم ورسره وړله، ما یو ـ دوه واري لیدلی و، له لمپې نه به یې شیشه لرې کړې وه، او ر ته به یې یو کاغذ نیولی و، د کاغذ له سره به سپین لوګی پورته کېده، پلار به مې همدا لوګی د قلم په نلکې کشاوه او کله، کله به یې ټوخل.
یو ماخستن کا دانې اور واخیست، موږ غوا نه درلوده، په کا دانه کې مو د پروړې او وچې رشقې پر ځای خوځ ایښودل، همدې ځوځو اور واخیست، ابۍ مې ژړل، له څاه نه یې ژرژر اوبه را ایستلې او پر اور را ګرځېده، خو اور مړ نه شو، تر څو چې کلیوال راتلل، کادانه پاکه وسوځېده، هېڅ هم پاتې نه شو، سهار مې د لوټو او ایرو په منځ کې همدا لمپه پیدا کړه، شیشه یې نه وه، لمپه هم تکه توره ښکارېدله، خو ابۍ مې خپل ټکری پرې تیر کړ او ویې ویل چې کار ترې اخیستی شو.
ابۍ مې را زده کړل چې د کېنا ستو او ولاړېدو په وخت کې څنګه خپله لمن را ټوله کړم، ځکه لمپې شیشه نه درلوده، د ټکري په باد به هم مړه کېده او موږ ډېر پام ورسره کاوه.

بیا مې پلار مړ شو ، هغه ډېر ډنګر و ، یوه شپه کور ته نه راغی ، ابۍ مې ژړل، زه یې ماخستن د ملاصیب کره ورولېږلم. هغه د جومات په لاسپیکر کې څه وویل، بیا کلیوال راغلل، له ډېرو سره لاټینونه وو ، دوی له جوماته ووتل او زما پلار یې په زړه کلا کې پیدا کړ. سړو سره ویل چې مړ دی، بیا یې په څادر کې کورته راووړ، ابۍ چیغې وهلې او خپل تور ویښته یې شکول.

په هغه شپه زموږ کور ته څو ښځې راغلې، لمپه به ژړ، ژړ مړه کېدله او په سبا یې د بازخان مور همدا شیشه را ته راوړه.

نجلۍ غلې شوه.

جمال وپوښتل:

ـپلار دې درباندې ګران و؟

د نجلۍ تندی تریو شو:

ـابۍ یې ډېره وهله، په مازې خبره به یې تر ویښتو نیولې وه، ماته به یې هم څپېړې را کولې، ما به ژړل، خو ابۍ به راته ویل چې خیر دی. خوا مه بدوه، هغه دې پلار دی، په زړه کې یې څه نشته.

نجلۍ وټوخل، بیا یې خپله خبره پسې وغځوله:

ـپلار مې خشکې را ته کولې، ویل یې چې له تا مې ورټ کیږي، زه نه پوهېږم ! خدازده ! خو ابۍ به را ته ویل چې ته ورباندې ګرانه یې. بیا به یې مخ را نه واړاوه، خو زه پوهېدم چې هغه ژاړي.

ابۍ به مې ډېر وخت د ماخستن لخوا ژړل، ما به د برستنې له چولو ورته کتل، دې به یو کوچنی عکس سترګو ته نیولی و ، له عکس سره به یې خبرې کولې، بیا به یې عکس پر خپل ټټر پورې ونیو او له سترګو نه به یې اوښکې تو یدلې،

ما دا هر څه لیدل، تر ناوخته به ویښه وم، خو برېستن مې له سره نه پورته کوله، پر ابۍ مې دا عکس ډېر ګران و، د ورځې به یې په صندوق کې ایښوده او د شپې به یې ورته ژړل، خبرې به یې ورته کولې او کله، کله به یې ښکل کړ.
نجلۍ غلې شوه، بیا یې جمال ته مخ ور واړاوه ، ورو یې وویل:
_تا ولې هغه عکس وخوړ؟
جمال پر خپل مخ برېستن ورکش کړه.
نجلۍ په بیړه وویل:
_ته ولې ژاړې !
کوم ځواب یې وا نهورېد.
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
_ما ولیدې، تا ژړل.
سړي څه ونه ویل.
نجلۍ هم په برېستن کې خپل مخ پټ کړ، خو شېبه وروسته چې یې له یوې وړې چولې جمال ته وکتل، د هغه مخ لوڅ و ، سترګې یې د لمپې رڼا ته ځلېدلې او له ځان سره ورو ، ورو سونګېده.

☆

دوه ورځې وروسته جمال او پاڼه له کلي ووتل، ځوک و نه پوهېدل چې دوی چېرته لاړل، یوازې یوه موټروان خو کلیوالو ته ویلي و چې ډاکټر او د خیرو چرسي لور یې د غزني په ښار کې د کابل تر اډې پورې ورسول، بیا یې موټر را تاو کړ او نور ونه پوهېد چې پر کومه روان شول.
خو یوه اونۍ وروسته چې کله کلیوال د سهار په خړه کې له جوماته را ووتل، د ګوښي ولاړ زاړه چمبر له یوه کونجه لوګی پورته کېده.
د هوا له تودېدو سره سم جاندا او با زمحمد زاړه چمبر ته ورغلل. جمال شکېدلې برېستني لمر ته هوارولی او پاڼې هم یوې ښایسته نانځکې ته کوچني بوټونه ور په پښو کول.
نجلۍ پاکه وه، جامې یې نوې وې، پر غومبرو یې سرخي پیدا شوې وه او ویښته یې لمر ته برېښېدل.
جمال خپل پخواني ملګري ته غېږ ورکړه، بازمحمد یې هم پر تندي ښکل کړ او درې سره پریوه هواره شوې تو شکه کېناستل.
لو یانو خبرې کولې، خو د بازمحمد تندی تریو و او په خشکه یې د نجلۍ په لاس کې نیولې لوبې او ښایسته نانځکې ته کتل.
دوی تر ډېرو کېناستل، بیا جمال پر یوه کوچني کاغذ و لیکل.

" غواړم چې خبرې درسره وکړم، هیله کوم، په برج کې به د ښار غ رڼا ، ستا د رضایت نښه وي. "
وروسته یې کاغذ باز محمد ته ونیو او ویې ویل چې ګلالۍ ته یې ورو سپاره.
جمال ماخستن ناوخته خپل څادر تر ځان تاو کړ، له انګړه ووت، خو کله چې یې له لیرې د کلا لویدیځ کونج ته وکتل، په برج کې یې کومه رڼا ونه لیده.
یوه اونۍ وروسته یې یو بل کاغذ بازمحمد ته ونیو، خو داځل یوائې دوه ټکي پکې لیکل شوي وو.
" زه سبا ځم، غواړم چې درسره ووینم. "
ماخستن ناوخته په برج کې خپه رڼا ښکاریدله. جمال پینځه دقیقې وروسته د کلاه لویې دروازې ته ولاړ و، ده ورو دروازه خلاصه کړه، د کلا شمال دیوال ته ولاړې کوټې وېرووونکې ښکاریدلې.
جمال د برج پر زینو وخوت، دره یې ورو پورې وهله، ګلالۍ د غوړو پر یوه ټیم ناسته وه، پر اوږو یې یو پنډ کوټ پروت و، د کوټ لستوني ځړېدل او د څراغ تر څنګ یو پاسپورت ایښی و.
ګلالۍ هیڅ حرکت ونه کړ، ځمکې ته یې کتل او په تندي کې یې ګونځې ښکاریدلې.
جمال هغې ته مخامخ، د خرې پر زړه کته کیناست، ګلالۍ ته یې وکتل، د څراغ رڼا یې پر نیمایي مخ لګیدله او پر سپینه زنه پورې یې یوه رنه اوښکه ځوړنده وه.
جمال پاسپورټ ور واخیست، پاڼې یې سره واړولې، پاسپورټ یې په جیب کې واچاوه، ورو یې وویل:

ـنو ته نه ځې !
ګلالۍ غلې وه.
جمال ولاړ شو ، د دريځې تر څنګ ودرېد ، په اسمان کې رانه ستوري ځلېدل او د دوو ـ دريوو کورونو څراغونه لا بل وو ، پرته له دې چې ګلالۍ ته وګوري، شونډې يې وخوځېدې:
ـښه مې نه ګڼله چې تا ته د خپل تېرژوند کيسه ووايم، ما پر خپلو تېرو يادونو خاورې اړولې وې، خو اوس چې را برسېره شوې، مجبوره يم چې سپين درته وغړېږم، وروسته ستا خوښه، ته پرېکړه وکړه، هر څه چې ته غواړې، زه يې منم، خو لومړۍ بايد زما خبرې واورې !
ګلالۍ غلې وه.
جمال يو سوړ اسوېلی ويست، ورو يې وويل:
ـزه کوچنی وم چې زما دوه ورونه مړه شول، دوی تر ما مشران وو ، يو دوه کاله او بل هم درې نيم کاله، دهغوی خبرې مې سمې نه دي په زړه، هر څومره چې فکر وکړم، د هېر شوي خوب غوندې يې په ياد نه شم راوړلای، مور مې را ته ويل چې تاسو درې سره، په يوه وخت شري ونيولئ، دوی مړه شول او ته خدای ژوندی پاتې کړې.
زه ورو، ورو لوېدم، بيا داسې وخت هم را ورسېد چې د لمبېدو په وخت به مې پرتوګ اغوست، په پنځه کلنۍ کې مې پلار جومات ته ولېږلم او په شپږ کلنۍ کې يې د مکتب کتابونه را ته ونيول.
پلار مې جدي سړی و ، ډېر يې نه خندل او زما نه په زړه کېږي چې کله دې يې زه ښکل کړی يم، خو په زړه کې ورباندې ګران وم، په دې خبره هغه وخت وپوهېدم

چې يوه شپه ناروغه شوم، ښه مې په زړه دي، پلار او مور مې تر سهاره راته ناست وو او ما په لومړي ځل د پلار په سترګو کې اوښکې وليدې.

پلار مې نالوستی و، مکتب يې نه و ويلی، خو په حساب کتاب ښه پوهېده، د خوارونو حاصلاتو ذکات به يې د خپلو ګوتو په شمېرلو را ايست او د پيسو په ګڼلو (شميرلو) کې تکړه و.

زموږ ځمکې ډېرې وې، ځانته کارېز مو درلود او د ځمکو کرل، رېبل او اړول د يوه دهقان له وسه وتلې خبره وه، په ځمکو کې به درې جوړې غوايي ګرځېدل.

پلار مې په ځوانۍ کې ښکلې څېره درلوده، هډور سړی و، چنګ برېتونه يې لرل او ځان يې ښه ساته، ده يو سپين اس درلود چې خالو يې باله، دا اس پر پلار ګران و او کله، کله به ښکار ته پر اس سپور تلو، خو وروسته جګړې زور ونيو، پلار مې ټوپک وتاړه او له څو نورو کليوالو سره غره ته وخوت.

دی به ډېر کم کور ته راته، کله کله به د شپې را ښکاره شو او سهار په خړه به له کلاه ووت، کور ما ته را پاتې و او د حاصلاتو دا خستلو په وخت به دهقانانو زه پټيو ته ورغوښتم، هغه وخت د نهو کالو وم، په دې کارونو دومره نه پوهېدم او دا رنګه حسابونو خوند نه راکاوه، ډېر وخت به مې په لوبو تېراوه، خو کله کله به مې د پلار له وېرې د مکتب کتابونه هم را اخيستل، موږ به د جوماتتر ونو لاندې سبق وايه. معلمان مو د نږدې کليو او سېدونکي وو او پلار به مې له هغوی څخه زما د سبقونو په اړه پوښتنې کولې.

يوه ورځ مې په پټيو کې يو سړی وليد او وروسته وپوهېدم چې هغه زموږ نوی دهقان دی، دی ملنګ نومېده، په عمر پوخ، جګ او هډور سړی و، لمر سوځولې څېره يې درلوده او دمټو غوښې يې سره تاو شوې وې.

څه موده وروسته نوي دهقان خپله کېږه راوسته او په دښته کې يې زموږ په زاړه چمبر کې واړول.
په هغه ورځ مې مور له څو پاستو سره، يوه کټوه مستي راکړې، را ياده يې کړه چې دا د نوي دهقان کور ته يوسه، د دوی کېږه نوې راغلې ده او غرمې ته به يې څه نه وي پاخه کړي.
دروازه يوې کوچنۍ نجلۍ راته خلاصه کړه، شپږ کلنه به وه، هغې غټې خړې سترګې درلودې او تر سترګو يې تور او اوږده بانه را تاو وو.
ما په لومړي ځل رڼا ولیده.
جمال غلی شو، ستورو ته يې وکتل، سترګې يې څو ځله ورپولې او خپلې خبرې يې پسې وغځولې:
رڼا به کله، کله له خپلې مور سره زموږ کره راتلله، مور يې ګردۍ ښځه وه، پراخ تندی يې درلود او خوله يې له خندا نه سره ور تله، دې به زما له مور سره خبرې کولې، هغه ديندار ه ښځه وه، د لرګي تسبې به يې اړولې او د پيغمبرانو ځينې کيسې يې زده وې، ويل يې چې د ملا لور ده او د دين ځينې خبرې ورمالومې دي.
مور به مې غوږ ورته نيولی و او له هغې سره يې سات تېرو، خو رڼا به له ما سره ناسته وه، هغه مې نه خوښېده، شوخه وه، خبرې يې ډېرې کولې او زه به يې لوبو او درسونو ته نه پرېښودلم.
خو وروسته به يې راتلو ته خوشاله وم، دا نه چې رابانديې ګرانه وه، په زړه کې مې د پخوا غوندې نه وه ورسره جوړه، خو نجلۍ ډېره منونکې وه، هره خبره يې منله، کله به مې بيزو ورنه جوړه کړه، کله پيشو او کله هم خره، خپل کتابونه به

مې پرې بارول، دې به هيڅ نه ويل، خندل به يې او ژر نه مروربده، ما به ځوروله، څپېړې به مې ورکولې، خو رڼا به خپلې مور ته څه نه ويل.
خو وروسته چې به زمور کور ته را نه غله، له زړه به ورپسې خپه وم، بيا زه هم ور روړدی شوم، د هغوی کور ته به ورتلم، پلار يې مهربانه سړی و، د هغه تر مخ به مو منډې وهلې، ساتيري به مو کوله، يو ـ دوه ځله مو ډکې پيالې وا ړولې، خو ده هيڅ خشکه نه کوله،لويه حوصله يې درلوده او کله، کله به يې زما پر سر لاس تېراوه.
دا يوه کوچنۍ کورنۍ وه، مور، پلار او يوه لور، دوی نېستمن خلک وو، پردی ځمکې يې کرلې، خو بيا به يې هم خندل او له وچې ډوډۍ او چايو به يې خوند اخيست، ما خپل کور هيڅوخت داسې خوشاله نه و ليدلی.
رڼا ورباندې ګرانه وه، هغه يې غم ته نه ورکوله، پاکه يې ساتله او ان د خولې ګوله به يې هم ورباندې لورروله.
زه او رڼا به کله، کله په کا دانه کې د وچې رشقې سر ته ختلو، لاندې به پروړه اواره وه او د ټوپ وهلو پر وخت به نه ژوبلېدلو، ويښته او جامې به مو له خلو ډک شول، خو د هغې مور به هيڅکله خشکه نه ور ته کوله، په ناز به يې د رڼا پر سر لاس کېښود او په لنډه شېبه کې به يې جامې ور بدلې کړې.
دوی يوه اوزه درلوده، رڼا به کله، کله پټيو ته بېوله، زه به هم ورسره وم او موږ به ډېر وخت په لوبو تېراوه.
يو اځې يوه اوزه وه، دومره سر به مو نه پسې ګرځاوه او که به د چا پټيو ته ورګډه شوه، بيا يې هم باک نه و، خوا يې نه بدوله.

مور ډېر خوشاله وو، غم مو نه پېژانده او کله، کله به مو په جنت کوکیو (سپینو پتنګانو) پسې منډې وهلې، د لوبو سامان ته مو هم کوم ضرورت نه درلود، ان هډوکي به مو هم په درد خوړل کېدل او له ځمکې څخه یې د چنجیو د را ایستلو لپاره ښه کار ورکاوه.

لوږه مو نه پېژندله، منډې به مو وهلې، پوندې به مو د وښو له لاسه تکې شنې وې او د شوتلو له خوړلو به مو خوند اخیست.

مور ډېر زړور وو، بمبرې (غومبسې) به مو بوتولې (کرولې)، بیا به د ونو تر شا غلي شوو او په هغو لاړویو پسې به مو پټ پټ خندل چې له غومبسو څخه به یې منډه اخیسته.

مور ورو ورو لوېدلو، د پخوا غوندې به مکتب ته تلم او له رنا سره به مې لوبې کولې، بیا یو وخت د مکتب له درسونو سره، زمونږ کور ته یو معلم هم را تـه، دی په انګرېزي ښه پوهېده، ماښومان یې هم د کلي تر نورو هلکانو پاک وو او هر چا ته به یې سلام وایه، دی مامور غفور نومېده او خلکو ویل چې د کابل له جګړو څخه را تښتېدلی دی.

زه نه پوهېدم چې د پلار مې ولې یودم انګریزي ته پام شو، ده به هڅولم چې انګریزي زده کړم، د دې ژبې مختلف کتابونه یې را ته راوړل او څه موده وروسته یې له پاکستان څخه د انګلیسي فیتې (کستې) هم را ته راوغوښتې.

ما به ډېر وخت خپل درسونه ویل، خو بیا به مې هم لوبو ته وخت درلود، رنا به مې لیده او تر خبرو مو خندا ډېره وه.

زه به د پخوا غوندې د دوی کور ته ورتلم، پر ملنګ او د هغې پر مېرمنې ګران وم او کله، کله به یې د اوزې یو یو ګیلاس شېدې هم را باندې څښلې.

ملنګ تکړه سړی و، ټوله ورځ به يې کار کاوه، زحمت يې ايست او ستړی به و، خو هيڅکله يې له ژونده ترخه خوله نه وهله، کومه برخه ځمکه چې به ده کرله، حاصلات به يې تر نورو دهقانانو ښه و، زموږ بېګار به يې هم ووړ، با مونه به يې را ګلول، ژرنده به يې را کوله او په ژمي کې به يې زموږ د کوټو له سرونو څخه واوره اچوله.

دی زما پر پلار هم ګران و، په کمه بيه يې خپل زوړ چمبر ورکړ او ژمنه يې ورسره وکړه چې له دهقانۍ څخه به يې نه باسي.

جمال غلی شو، بېرته ګلالۍ ته مخامخ د خرې پر کټه کېناست، هغې ته يې وکتل، د پخوا غوندې ځوړند سر ناسته و، جمال ورو وويل:

ـ رڼا لس کلنه وه چې د هغې پلار مړ شو، هغه وخت زه په اوم صنف کې وم، تر ونو لاندې مو سبق وايه چې يو دم چيغې شوې، شېبه وروسته مو معلم رخصتي اعلان کړه، زه هم په لويانو پسې له کلي ووتم، نه پوهېدم چې څه خبره ده، خو له زاړه چمبره د رڼا د مور چيغې را تللې، کله چې هلته ورسېدم، په انګړ کې يو څوک پروت و، پښې يې له څادره راوتلې وې او ما له خيرنو پايڅو څخه وپېژاند چې د رڼا پلار دی.

ملنګ له ونې را لوېدلی و، ده اوزې ته پاڼې را ټولولې چې ښاخ مات شوی و او د دوو ولېو منځ يې يوه تيره مونډه ته برابر شوی و.

په هغه ورځ مې په لومړي ځل د رڼا چيغې واورېدلې، هغې ژړل، خړې سترګې يې سرې وې او ځان يې له ځمکې ځمکې ويشت.

له هغه وروسته د دوی کور ته غم لاره وموندله، خندا ورکه شوه او د رڼا د مور تندی به تل له ګونځو ډک و.

زه به د پخوا غوندې د هغوی کور ته ورتلم، خو نه د لوبو لپاره، په دې خاطر چې د رڼا پام غلط شي او د یو څو شیبو لپاره خپل غم هېر کړي، ما به هغې ته د کیسو کتابونه ویل او په ټولو کې یې د مومن خان او شیرینو نکل خوښ و.
د رڼا مور به څه نه راته ویل، خپلو غمونو په سر اخیستې وه او ډېر وخت به چورتي ښکارېده، هغه په درېو کلونو کې بوډۍ شوه، سر یې سپین شو او تر سترګو یې یوه توره حلقه را وګرځېدله.
رڼا به نور د باندې نه را وته، دا به ډېر وخت له خپلې مور سره ناسته وه، ګرېوانونه به یې ګنډل او له دې لارې به یې یوه ګوله وچه ـ لنده پیدا کوله.
وروسته یې د مور په خوی کې یو دم بدلون راغی، زما ورتګ به دومره ښه نه ورباندې لګېده او کله چې به ما او رڼا خبرې سره کولې، تندی به یې تریو و.
بیا یې یوه ورځ سپین را ته وویل چې اوس ژنې یې، رڼا هم لویه ده او دلته ستا راتګ ښه نه بولم.
هغه نه وه ګرمه، په کلیوالي ژوند کې که یو شپاړس کلن زلمی له یوې دیارلس کلنې نجلۍ سره ناسته ولاړه ولري، د نجلۍ نوم بد بدی شي.
زه یوه اونۍ د هغوی کور ته نه ورغلم، دا زما لپاره ډېر وخت و، نه پوهېږم چې ولې مې د خوابدون احساس کاوه، زما زړه په رڼا پورې تړلی و او د هغې له لیدو پرته پر سره انکار ناست وم.
ما یوه کلکه بانه پسې غوښته، په لومړي ځل مې له کوره غلا وکړه، څلور ـ پنځه منه غنم مې په جوال کې واچول او یو زېړ مازدیګر زاړه چمبر ته ورغلم، رڼا له څا څخه اوبه را ایستلې، کله چې یې راته وکتل، غټې خړې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، په خوله یې څه را نه وړل، خو په سترګو کې یې یو کتاب

خبرې وې، د هغې مور ته مې جوال ونيو او په خواره خوله مې وويل چې دا غنم مې مور درته را ولېږل، هغې جوال ورواخيست، خو څه يې ونه ويل.
بيا روان شوم، له دروازې لا نه وم وتلی چې بې اختياره مې ورمېږ کوږ شو، رنا هماغسې ولاړه وه، ما ته يې کتل او په سترګو کې يې پوهولم چې دا هم را پسې خپه ده.
يوه اونۍ نوره هم ووته، زړه مې نيولی و، ټيکه نه راتله، رنا به مې تل په زړه کې ناسته وه، بيا مې لمونځونو ته زور ورکړ، خو کله چې به خدای ته ودرېدم، په مسله (جاينماز) کې به مې د رنا خړې غټې سترګې ليدلې.
زه ورو، ورو زهيرېدم، خندا مې هېره شوه، له کاسې څخه به ژر ولاړ شوم او ډېر وخت به د شپې تر ناوخته ويښ وم.
وروسته مې مور ته اندېښنه ور ولوېده، پلار مې ډاکټر ته بوتلم، دوا يې راکړه، خو په ځان کې مې کوم بدلون ونه ليد، ان د انګريزي معلم مې هم پلار ته شکايت وکړ چې هلک د پخوا غوندې درسونه نه وايي، ده رښتيا ويل، خو زه هم نه وم ګرم، ما چې به په ذهن کې د انګليسي کوم لغت سره واړاوه، رنا به ترې جوړېده، ر، ڼ، ا (رڼا).
پوره اتلس ورځې مې رنا ونه ليده، ما په دې موده کې جامې نه کړې بدلې، تر اوبو ونه وتم، وېښته مې ببر وو او له تخرګونو څخه به مې سوړ بوی پورته کېده.
بيا يوه غرمه ناڅاپه له کلاه ووتم، په رنا ورځ زاړه چمبر ته ورغلم، دروازه خلاصه وه او رنا له خپلې مور سره په چوتره کې برستن ګنډله.

د دوی را ته پام نه و، خپل کار یې کاوه، رڼا ته مې وکتل، تر پخوا ډېره را ته وایسېدله، رنګ یې ژیړ و او خیرنه ښکارېدله، بیا یې په یوه چرګه پسې لوټه وویشته، چرګې له برېستنۍ منډه واخیسته او رڼا ماته وکتل.
دا وارخطا شوه، ژر یې ځای بدل کړ، د خپلې مور تر مخې کېناستله، د رڼا را ته شا وه او زه یې د خپلې مور له دیده پټ ساتلم.
یو ګام شاته شوم، بېرته مې د کلي خوا ته مخه کړه، خو شېبه وروسته چې مې زاړه چمبر ته مخ ور واړاوه، رڼا د بام پر سر ولاړه وه، ما ته یې کتل، ټکری یې په غاړه کې پروت و او تور ویښته یې باد یوې او بلې خوا ته سره اړول.
دا ځل مې څه موده نورهم صبر وکړ، خو یو تریخ صبر.
ما دومره خبرې نه کولې، غلی وم او هر چا به مې د صحت پوښتنه کوله.
کلیوالو خواخوږي را سره ښودله، یوې بوډۍ سپېلني را ته ولوګول، جانداد د یوناني دوا سپارښتنه را ته وکړه او د کلي د ملاصاحب نظر دا و چې په درنو ځایونو ختلی یې، د پیریانو تاثیر دی او یوائې د تور سیرلي تاوېذ دې ښه کولای شي.
بیا به مې پر غاړه یو دري کونجه غټ تاوېذ ځړېده، خو زما درد بېل و، چا مرسته نه شوای را سره کولای او خپل زړه مې په خپله خوړ.
خو دا خبره تر ډېره پټه پاته نه شوه، کلیوال و پوهېدل او ځینو ان لاړې را تو کړې.
جمال ته ټوخی ورغی او خبرې یې پرې شوې، بیا پرته له دې چې ګلالۍ ته وګوري، خپلې خبرې یې پسې وغځولې:

ـ د زاړه چمبر دروازې ته مخامخ، شل، د ېرش ګامه لرې يو کوچنی خوړ و، په دې ژوره کې به د بارانونو اوبه راتلې او که به څوک پکې ودرېد، تر نامه لاندې به نه ښکارېدل، يو ماز ديګر همدغه خوړ ته ورغلم، تمه مې درلوده چې رڼا به د تناره ايرې راوباسي، ما ته د هغې يو څل ليدل هم ښه و او بيا مې يو څه وخت ګذاره کولای شوای.

زه تر ماښامه هلته ناست وم، کله کله به مې غړی اوږده کړه، خو د چمبر دروازه خلاصه نه شوه او په پای کې نا اميده کلاه ته راغلم.

سهار په خړه مې يوې ژړا سترګې رڼې کړې، غوږ مې ونيو، د ژړا غږ اشنا غوندې و او کله چې مې پردې ته کونج ورکړ، زړه مې ولړځېد.

د رڼا مور د کلاه په منځ کې ولاړه وه، هغې ژړل او د مور او پلار خيرې مې هم له غوسې ډکې وې.

ما د رڼا د مور خبرې اورېدې، ويل يې چې جمال مې له لور څخه نه کرارېږي او تېر ماښام زموږ د کور تر مخ په خوړ کې چا ليدلی و.

هغې ژړل...خپله بېکسي يې يادوله او کله ،کله به يې له خولې څخه يوه ـ نيمه ښيرا هم را ووته.

نه پوهېدم چې زه به چا ليدلی وم، خو دا يو حقيقت و، زه تېر ماښام د رڼا د ليدو په هيله پوره يو ساعت په خوړ کې ناست وم.

شېبه وروسته بوډۍ په ژړا له کلاه ووته او پلار مې هم د کوټو خواته را روان شو.

زړه مې سستي راکوله، بې واره درېدم او هغه ګړۍ مې له خدايه مرګ غوښت.

بله چاره نه وه، برستن مې پر سر راکش کړه او داسې مې وښودله چې ما هيڅ هم نه دي اورېدلي.
شېبه وروسته د دروازې کړپ شو، برستن په شدت را څخه ليرې شوه، پلار ته مې وکتل، سترګې يې رډې راختلې وې، د خولې په کونجانو کې يې ځګونه ښکارېدل او په لاس کې يې يوه نرۍ لښته نيولې وه.
ده چيغه کړه!
_دا رښتيا ده چې تېر ماښام د ملنګ دکور مخې ته په خوړ کې ناست وې؟
ما دروغ نه شو ويلای، پلار مې له دوو شيانو بد وړل، سوچ کوپر ورته ښکارېده، دروغ او ناحقه قسم.
يو وخت زموږ يو درمند وسوځيد، لوی درمند و او خروارونه غنم ترې راوتل، پلار مې په غوسه و، دهقان يې راوغوښت، هغه لړځېده، خو خبره يې سپينه وه، ويې ويل چې چيلم يې څکاوه، شايد کوم سوه کی ورباد شوی وي.
پلار مې دهقان ته هيڅ هم ونه ويل، يوازې په دې خاطر چې خبره يې سپينه وه او دروغ نه و پکې ګډ.
ناحقه قسم يې هم نه شو ذغملای، ده له قسم څخه وېره درلوده، قسمونه يې نه خوړل، خو چې په کومه خبره کې به يې قسم له خولې را ووت، بيا يې تاوان ته نه کتل، هر رنګه چې و، قسم يې پر ځای کاوه.
ځکه نو زما سر وځړېد. پر مټ مې نرۍ درد احساس کړ او ورسره مې څنګ ته د لښتې ماته ټوټه ولوېده، دوهم وار يې را باندې وکړ، لښته مې غاړې ته سيخه شوه، خو کله چې يې دريم ځل لاس پورته شو، مور مې را باندې پرېوته.
پلار مې چيغې وهلې، بد رد يې راته ويل او له خولې څخه يې لاړې بادېدلې.

ما هیڅکله هم پلار دومره په غوسه نه و لیدلی، یوائې څو کاله مخکې یې یوه لښته راکړې وه، هغه هم د لمانځه په سر، خو دومره سپکې سپورې مې په لومړي ځل ورڅخه اورېدې.
پلار مې یوه شېبه ودرېد، څه چې په خوله ورتلل، هغه یې وویل او بیا له کوټې ووت.
ما ټوله ورځ له کوره دباندې تېره کړه، په فصله کې تر یوې ونې لاندې ناست وم او پر خاورو مې لیکې ایستلې.
ماخستن مې هم پلار ونه لید، مور مې کوټې ته ډوډۍ راوړه او وروسته له هغه مې تر نیمې شپې سترګې رڼې وې.
سهار مې په نه زړه د مکتب کتابونه را واخستل، کله چې تر ونو لاندې کېناستم، یو همزولی مې راته موسک شو او بیا یې په ټیټ غږ راته وویل چې مزې دې وکړې، مزې. رڼا....
د رڼا د نوم اخستلو ته مې نه پرېښود، له سوک سره د هغه له پزې وینو داره وکړه او خبره نوره هم خرابه شوه، هلک هم لاس را واچاوه او څه چې په خوله ورتلل هغه یې وویل، ده وهلم، خو زما لاس او پښې د هغه په خبرو بې سیکه شوي وو.
"ما ولیدې، ته په خوږ کې غلی وې،هلته نور څه و؟ هه! ته د کونډې له لور سره تار لرې، زما له ډېره وخته درباندې پام دی..."
زه بېرته کور ته راغلم، ښی ژامې مې درد کاوه او له لاړو سره مې وینه لیدل کېدله.

برج ته وختم، هغه وخت دلته یو زوړ کټ پروت و ، اوږد وغځېدم او فکرونو په مخه کړم، ما د رڼا په اړه فکر کاوه، هغه بدنامه شوې وه او ددې بدنامۍ مسول زه وم.
زه تر ډېره پروت وم، فکر مې کاوه او په پای کې دې نتیجې ته ورسېدم چې رڼا به نور غم ته نه ورکوم.
ماخستن مې مور ته وویل چې له رڼا پرته ژوند نه شم کولای.
سهار وختي مې پلار خپلې کوټې ته ور وبللم، دهغه په سترګو کې د کاوړ کومه نښه نه ښکارېده او په مهربانۍ یې له چایو ډکه پیاله را برابرته کړه، دی یوه شېبه غلی و، بیا یې په خوابدي غږ وویل چې زما عزت ته وګوره، شمله مې مه را ټیټوه !
ما یو اخې ورته کتل.
ده پخوانۍ خبرې را واخیستې، دخپلو مړو زامنو یاد یې تازه کړ او په ژړغوني غږ یې وویل چې ټوله تمه یې ما ته ده.
بیا یې یوه داسې خبره له خولې را ووته چې ما تر هغه وخته نه وه اورېدلې، ویل یې چې تا به د دولسم صنف له خلاصېدو وروسته لندن ته لېږم، زه له پخوا راهیسې له خپل ورور سره د لیکونو له لارې تماس لرم، موږ خو کاله مخکې لا فیصله سره کړې وه، تا ته به خپله وربره کوم.
پلار مې خبرې کولې، د هغه شونډې خوځېدلې، خو ما هیڅ هم نه اورېدل او شېبه وروسته پخپله کوټه کې پروت وم.

جمال ولاړ شو ، د خپل ځړېدلي څادر پیڅکه یې ورټوله کړه، تر ځان یې تاو کړ، وروسته د کړکۍ ترڅنګ ودرېد ، سپوږمۍ نوې راختلې وه او په کلي کې لا د یوه څراغ تته رڼا ښکارېدله.
بیا یې غړۍ اوږه کړه، وتلې چمبر ګوښې ولاړ و او پر ختیځ د یوال یې د سپوږمۍ سپینه ښا لګېدله، وروسته بېرته په خپل ځای کېناست، یو سوړ اسوېلی یې ویست او ورو یې وویل:
_زه تر هغه وخته په دې نه پوهېدم چې د پلار مې څنګه له انګلیسي سره جوړه وه، خو د هغه خبرو په هرڅه پوه کړم، ده لا پخوا زما د راتلونکي په اړه فکر کړی و.
زه هغه وخت په یولسم صنف کې وم، د منې دوهمه میاشت وه او کلنیو امتحانونو ته لنډ وخت پاتې و، خو ما پرېکړه وکړه چې هیڅکله به دولسم صنف ته ونه رسېږم، بیا مې د کتاب مخ هم ونه کوت، خو د پلار له وېرې به مکتب ته ورتلم.
زه به ډېر وخت یواځې وم، خو کله کله به مې خپل دوه_ درې د راز همزولي او جانداد لیدل، له دوی سره به کېناستم، هغوی زما په درد خبر و او ملنډې یې نه راباندې وهلې.
بیا مې امتحان ورکړ او نتیجه یې دا وه چې په درېو مضمونونو کې پاتې وم، یوځل مې بیا پلار ته غوسه ورغله، داځل یې لښتې ته لاس نه کړ، خو په ټینګه یې را ته وویل چې د ژمي په رخصتیو کې به د مشروطۍ امتحانونو ته تیاری نیسې !

ژمی راغی، واورې اووربدې، خو ما د کتاب پاڼه هم وانه ړوله، د هر وخت به پر توده تاوخانه پروت وم، مور به مې نصیحت را ته کاوه، په غیر مستقیمه توګه به یې د خپل خاوند طرفداري کوله، زما راتلونکي ژوند ته به هیله منه وه او ټول ارمانونه یې په ما پورې تړلي ښکارېدل.
خو زما فکر بل لوري ته و، د ژوند لپاره مې یوه بله لاره ټاکلې وه، داسې یوه لار ه چې د پلار او مور مې نه وه خوښه.
د مشروطۍ امتحانونه واخستل شول، ما سپینې پاڼې ورکړې، خو کله چې درسونه پیل شول، نوم مې د دولسم صنف په حاضرۍ کې لیکل شوی و.
حیران شوم، معلمانو ته مې وویل چې ما یوه سوال ته هم ځواب نه و لیکلی، خو دوی ویل چې ته تکړه یې او باید په دولسم صنف کې کېنې.
ما به څه ویل؟ پوهېدم چې دا مې د پلار کار دی او د هغه په خبرو کې معلمانو هیڅ هم نه شو ویلای.
ورځې تېرېدې، پوره پینځه میاشتې مې رڼا نه وه لیدلې، خو د جانداد له خولې به خبرېدم چې تر پخوا زهیره شوې ده، تل ژاړي او مور یې په تریو تندي خبرې ورسره کوي.
یوه ورځ مې د جانداد په خوله هغې ته یو پیغام ور ولېږه:
یا مرګ یا رڼا !
له هغه وروسته به جانداد راته ویل چې د نجلۍ تمه پیدا شوې ده او رنګ یې ورځ په ورځ ښه کیږي.
خو زه ورو، ورو کمزوری کېدم، په نه خبره به غوسه راتله او تر خپله وسه به مې د پلار له دیده ځان پټ ساته.

ځلورنیم میاشتنې امتحانونه هم را ورسېدل، خو کله چې نتایج اعلان شول، خوله مې له حیرانۍ نه سره ټولېده، زه په یوه مضمون کې هم پاتې نه وم.
څه موده نوره هم تېره شوه او بیا یوه ورځ چا راته وویل چې زموږ څو تنه کلیوال ایران ته روان دي، بله چاره نه وه، پوهېدم چې پلار مې ضرور د دولسم صنف سند را ته اخلي، خو ما نه غوښتل چې د هغه پلان عملي شي، ځکه مې ایران ته د تګ نیت وکړ او یو خړ سپېده چاود په پټه له کوره ووتم.
له کلیوالو سره د ولسوالۍ په بازار کې ملګری شوم، زموږ موټر ډېر وځنډېد، لمر را وخوت، خو مسافر لا نه وو پوره.
کله چې موټر حرکت وکړ، یوه ټیوټا لنډه راوګرځېده او زموږ لاره یې بنده کړه، په ما پسې مې پلار څو کلیوال را لېږلي وو، خدای خبر چې دی به چا خبر کړی و، خو کلیوالو زما د سفر ملګرو ته وویل چې که مو جمال درسره بوت، نو د ملک عبدالکریم بدي مو مبارک شه.
کله چې کور ته راغلم، پلار مې په چوتره کې ولاړ ولید، تندی یې له ګونځو ډک و او په خشکه یې را ته وویل چې څه غواړې؟
ما هم لنډ ځواب ورکړ:
ـرڼا !
پلار مې په هماغه شېبه هیڅ ونه ویل، خو د غرمې د ډوډۍ پر مهال یې په کلکه را یاده کړه چې رڼا دې له زړه وباسه ! نه زموږ کور کومه یتیم خانه ده او نه هم دیوې خوارې کونډې لور د ملک عبدالکریم خان کلاه ته را ودېدی شي.
ما یواځې ورته وژړل، خو ماخستن مې مور ته وویل چې ډېر ژر به دا کور پرېږدم.

له هغه وروسته به مې پلار هره ګړۍ پوښتنه را پسې کوله، په ما پسې يې جاسوسان واچول او ان له ډېرې ورې خبرې به هم خبرېده، دی پوهېدلی و چې نه انګريزي وايم او نه مې هم د مکتب له کتابونو سره جوړه ده، په دې خبره ډېر ځورېده، کله کله به يې خشکه را ته کوله او چې خشکې به کار ونه کړ، بيا به يې په پسته ژبه راته ويل چې زما خير غواړې.
يوه ورځ مې پلار له کوره ووت، يوه اونۍ ورک و ، مور مې راته ويل چې پاکستان ته تللی دی، خو زه يې د تګ په علت و نه پوهېدم، د هغه په غياب کې د کور پرېښودل هم را ته ګران و ، خو کله چې بېرته راغی ، په هماغه ګړۍ يې خپلې کوټې ته وروغوښتم، را ياده يې کړه چې له قاچاقبر سره غږېدلی يم، اته لکه کلدارې مې پېشکي ورکړي دي او ته بايد له امتحانه وروسته لندن ته لاړ شې !
پلار مې ډېرې خبرې وکړې، خو کله چې يې خوله سترې شوه، زما نظر منفي و.
يو ځل بيا کاوړ ورغی، سپکې سپورې يې راته وويلې او له خولې ځخه يې ځګونه باد شول.
څو ورځې وروسته يې بيا وروغوښتم، دا ځل يې تندی غوړېدلی و او په پسته ژبه يې راته وويل چې سمه ده، رڼا به دې کور ته راشي، خو په يوه شرط !
دا چې ما هغه ګړۍ څنګه احساس درلود ، نه شم ويلای، خو پوهېدم چې په ژوند کې مې دومره خوشالي نه وه ليدلې، زه د هغه هر شرط ته تيار وم.
پلار مې را ياده کړه چې لندن ته به ځې، دليل يې دا وچې له يوې خوا يې تاوان شوی او له بل لورې يې په بهر کې د زوی لوړې زده کړې لويه هيله ده، دا يې هم

وويل چې تر اوسه لا دواده نه یې، رڼا هم کوچنۍ ده او دوه کاله وروسته به دې کوژده او واده یوځای وي.
ما هم شرط ورته کېښود، دا چې کوژده به اوس وي، خو واده ته کلونه صبر کولای شم.
پلار مې په خندا راته وویل چې زما ژبه، ژبه ده، هیڅوخت له خپلې خبرې نه اوړم.
زه په دې پوهېدم، خو د لا ډېر ټینګار لپاره مې د قسم د خوړلو ورته وویل.
د هغه په تندي کې ګونځې پیدا شوې، یوه شېبه غلی و، ځمکې ته یې کتل، خو بیا یې سر پورته کړ او په خشکه یې راته وویل چې سمه ده ! دغزني په اولیاوو لو (قسم) درته کوم.
د پلار په قسم کې مې نور څه نه شو ویلای، د هغه لاسونه مې ښکل کړل او په منډه له کلاه ووتم، جانداد مې خبر کړ، دی هم بې له ځنډه زاړه چمبر ته روان شو.
له هغه وروسته مې یو ځل بیا ژوند ته تمه پیدا شوه، له درسونو سره مې زړه وتاړه، تل به مې کتاب مخې ته نیولی و او د مور او پلار منونکی زوی وم.
کلنی امتحانونه مې ورکړل او بیا داسې ورځ هم را ورسېده چې په سبا یې باید ما کلی پرېښی وای.
په هغه ورځ ډېر خواشینی وم، د رڼا لرې والی مې نه شو زغملای، خو کله چې به د پلار قسم را یاد شو، ځان ته به مې تسلي ورکوله او راتلونکي ته به په تمه وم.
ماسپښین مې د جانداد په واسطه رڼا خبره کړه چې غواړم درسره ووینم.
ماخستن ناوخته له کلاه ووتم، د چمبر دروازه خلاصه وه او د رڼا له رالیږل شوي پیغام سره سم، باید کا دانې ته ورغلی وای، همداسې مې وکړل، تپه تیاره وه،

هیڅ هم نه ښکارېدل، زړه مې لړځېده، پر پروړه کېناستم او د رڼا د راتلو په تمه پاتې شوم.
ښه شېبه ووته، بیا مې د پښو ښکالو تر غوږ شو او شېبه وروسته مې یو وارخطا غږ واورېد:
ـ جماله!
ورو مې وټوخل، دروازه خلاصه شوه او ورسره مې سلګۍ واورېدې، ولاړ شوم، په توره شپه کې مې لاسونه وغځول، ګوتې مې له یو چا سره ولګېدې، ورو ژړا مې واورېده او شېبه وروسته مې د رڼا سر پر ټټر پورې ولګېد.
ما په لومړي ځل رڼا په غېږ کې ونیوله، دواړو ورو ، ورو ژړل، بیا زه غلی شوم، خو رڼا لا اوښکې تویولې او شېبه وروسته مې ټټر د هغې په اوښکو لوند شو.
وروسته مې د رڼا سر ورو له خپل ټټره بېل کړ، دواړه پر پروړه کېناستو ، خو د رڼا سلګۍ نه درېدلې، ښه شېبه نوره هم ووته، رڼا ورو ، ورو ژړل او بیا یې په غریو کې وویل چې کاشکې تل وړکتوب وای.
زړه مې درد وکړ، یو ځل مې بیا د رڼا سر خپل ټټر ته رانیږدې کړ او له دې سره د نجلۍ ژړا زور ونیو، ژړا یې نه تم کېده، زما هم سترګې ډکې وې او په دې ژړا کې ډېر وخت ووت.
وروسته رڼا ولاړه شوه، اورلګیت یې ولګاوه او په کونج کې مخکې ایښودل شوې لمپه یې بله کړه.
په بیړه مې وره ته وکتل، د دړې له چولو څخه رڼا وتله، ولاړ شوم او خپل څادر مې په وره پورې را وځړاوه.

ببرته پخپل ځای کېناستم، نجلۍ ته مې وکتل، ډنګره شوې وه، خو ښکلې ښکارېده او تر غتېو خړو سترګو يې تور او اوږده بانه را تاو وو.
زه تر ډېرو هلته کېناستم، له رڼا سره مې خبرې وکړې، په وار، وار مې د خپل پلار قول وريادا وه او ډاډ مې ورکاوه چې يو اځې دوه کاله نور هم صبر وکړه.
ما رڼا ته ترهغو خبرې وکړې چې سلګۍ يې په موسکا بدلې شوې، له کا دا نې د راوتو پر مهال مې هغې ته خپل يو عکس ورکړ، دا د لستوڼي د کمرې په واسطه اخستل شوی تور او سپين عکس و، هغې عکس پر ټټر پورې ونيو او کله چې يې دوروستي ځل لپاره راته وکتل، غټې خړې سترګې يې له اوښکو ډکې وې.
سهار په خړه مې کلاه پرېښوده، له کلي ووتم، ښه شپېه مې مزل وکړ، بيا مې شا ته وکتل، له کلي د راوتلي ګوښې ولاړ چمبر د بام پر سر يو ځوک ولاړ و.
جمال غلی شو، څراغ ته يې وکتل، پلته سوځېدلې وه، څراغ يې ورپورته کړ، له تېلو تش و، ببرته يې پر خپل ځای کېښود، پلته يې پورته کړه او ويې ويل:
ــموږ څلور تنه وو، په سترو لارو مو مزل وکړ، له پاکستانه ايران ته واوښتو، هلته مو د پوليسو لخوا وهل وخوړل، د ترکيې په غرونو کې مو لار غلته کړه، له يونانه وروسته سمندر توپاني شو او په پای کې له يوې مياشتې ستړي او خطرناک سفر وروسته لندن ته ورسېدو.
هغه مهال په افغانستان کې د طالبانو واکمني وه، جګړې زور نيولی و او په غربي هيوادونو کې به افغانانو ته دومره ستونزې نه پيدا کېدلې.
ستا پلار هم مرسته راسره وکړه، مکتب ته يې بوتلم، انګليسي مې يوځه ښه وه، امتحان يې رانه واخيست او په لسم صنف کې يې ونيولم.

هلته ما یو واقعي ښار ولید ، هوایي سړکونه، تر ځمکې لاندې روان اورګاډي، ښکلي تعمیرونه، دا هرڅه عصري جوړ شوي وو ، خو ما دومره خوند نه ورڅخه اخیست، زما په زړه کې به تر کلي وتلی زوړ چمبر ولاړ و او ډېر وخت به مې د رڼا په اړه فکرونه وهل.

زه به غلی وم، خپل درسونه به مې ویل او زړه ته به مې ډاډ ورکاوه چې دوه کاله دومره وخت نه دی، له رڼا سره به واده وکړم او هڅه به مې دا وي چې هغه هم لندن ته راولم.

یو کال ووت او زه یو لسم ته کامیاب شوم، تر دې دمه مې انګلیسي ښه شوې وه او په درسونو کې هم بد نه وم.

هغه وخت په ټول غزني کې ټلیفون نه و، مسافرو ته به لیکونه یا فیتې (کستې) ورلیږل کیدې او که به خبره ډېره بیړنۍ وه، نو د یوه ټیلفون لپاره به خلک پاکستان ته تلل، په یوه کال کې مې یواځې یوځل پلار له کویټې تیلفون را ته وکړ، دی ډېر وغږېد، د کور ټول احوال یې راکړ، خو کله چې مې د رڼا پوښتنه ورنه وکړه، اړیکه پرې شوه.

اته میاشتې نورې هم ووتې، دوه درې لیکونه مې د پېښور له لارې د خپلو خپلوانو په پته، کور ته ولېږل، خو ځواب یې را نه غی، زه خواشینی وم، زړه مې له اندېښنو ډک و، خو بیا به مې هم ځان ته ډاډ ورکاوه چې پلار مې ژبه راسره کړې او دی به له خپلې خبرې نه اوړي !

یوه بله میاشت هم ووته، ما دولسم نوی خلاص کړی و او پوهنتون ته مې تیاری نیوه ،چې یو مازدیګر ستا پلار یو پاکټ را ته و نیو، پر پاکټ د پاکستان او لندن د پوسټ ټاپې لګېدلې وې، خپلې کوټې ته لاړم، په بیړه مې پاکټ خلاص

کړ، یوائې یوه فیته پکې پرته وه، فیته مې ټیپ ته ور واچوله، ښه مې په زړه دي، د عبدالله مقري یوه سندره وه:

هرڅه به هېر شي نه هېرېږي وطن

د مساپرو به یادېږي وطن

بیا یودم ساز قطع شو، پلار مې د السلام علیکم په ویلو سره خبرې پیل کړې، غږیې خواشینی و او د کور د حال احوال په اړه لنډ وغږېد، وروسته یې په غریو کې یوه خبره له خولې را ووته:

"زویه! رڼا ناپاکه وخته، هغه یې له خیرو چرسي سره په کا دانه کې ونیوله."

ما به څه حال درلود! په دې زه هم نه پوهېدم، لېوني وم، په سد وم که نشه؟ خدای خبر، دومره پوهېدم چې هیڅ هم نه وینم، په زړه کې بیداره وم، خو لاس او پښې مې له حرکته لوېدلې وې، وخت هم نه راته مالومېده، سهار و، غرمه وه، که ماخستن! هرڅه تک تور برېښېدل، زړه مې راته ویل چې چیغه کړه! خو له خولې څخه مې غږ نه راووت، پر مټ مې خوله ولګوله، خو د درد احساس راته پیدا نه شو، نه پوهېدم چې څومره وخت به وتلی و، خو یو وخت مې یو تت ساز غوږو ته راته او چې کله مې سترګې رڼې کړې، پر کینه خوا رنګ پروت وم. په زړه کې را تېره شوه، ایا خوب مې لید؟ ژر مې د ټایپ پر بټنه ګوته کېښوده، فیته مې مخکې تېره کړه او کله چې مې د سر لخوا پر دوهمه بټنه فشار راوو ړ، د پلار غږ مې واورېد:

"هغه یې له چرسي خیرو سره په کا دانه کې ونیوله، د غزني په اولیاوو لو (قسم) درته خورم، که زما په ویلو کې کوم شک درلوېږي، د خپلې مور خبره خو به منې!"

په فیته کې یوه لنډه وقفه راغله، بیا مې مور یواځې یوه خبره وکړه ! "رښتیا وایي ! " وروسته یې یو دم وژړل.
بیا ټیپ بند شو ، یو لنډ ساز راغی او وروسته له هغه د ریکارډ سویچ وهل شوی و ، لومړی مې د غوا رمباړه واوریده، بیا د ماشومانو د لوبو شورماشور، وروسته د چیلم د ښکولو غږ، ټوخی او دا جملې:
" زه خیرمحمد یم، د کونډې لور چا نه کوله، هیله یې ختلې وه، زه وربانده مهربانه شوم، رڼا اوس زما ښځه ده. "
له دې وروسته هیڅوک هم نه و غږېدلي، د فیتې دواړه خواوې د مقرې له سندرو ډکې وې.
ما ماته خوړلې وه، له ځانه، له رڼا او له وطنه مې ورته وشو ، په خیال کې مې رڼا څو ځله تر غاړې ونیوله، هغې به لاس او پښې وهلې،له حرکته به ولوېده، خو ما به بېرته راژوندۍ کړه او بیا به مې د هغې غټې خړې سترګې په ګوتو را وویستې.
ماته ژړا راتله، خو ژړلی مې نه شوای او دا تر ټولو تریخ درد و.
جمال یوه سړه ساه واخیسته او خپلې خبرې یې پسې وغزولې:
_له هغه وروسته مې په زړه کې د رڼا په ځای تیاره خوره شوه، ان د قره باغ نوم هم بد راباندې لګېده او فکر مې وکړ چې خدای زما لپاره کومه خوشالي نه ده لیکلې.
جمال خپل تندي ته لاس ونیو ، یوه شېبه غلی و ، خو بیا یې یو دم وژړل، ګلالۍ په بیړه هغه ته وکتل، جمال په ژړا کې چیغه کړه !

ــخو دا هرڅه دروغ وو، پلار مې دوکه راکړه، ده خپل قسم مات کړ، رڼا پاکه وه، پاکه وه، پاکه...

جمال د یوه ماشوم غوندې ژړل... او د ګلالۍ سترګې هم له اوښکو ډکې وې، ښه شېبه ووته او بیا جمال په غریو کې وویل:

ــدا زما د پلار لخوا یوه جوړه شوې ډرامه وه، بله چاره یې نه لیده، چرسي خیرو ته یې دوه لکه روپۍ ورکړې وې، یوازې په دې خاطر چې له رڼا سره واده وکړي، کونډې هم څه نه و ویلي، دا یې خپله پرده ګڼله، هغه پوهېده چې یوه بدنامه نجلۍ له چرسي خیرو پرته بل څوک نه کوي، بوډۍ د غمونو له لاسه دومره بې سپکه شوې وه چې د خپلې لور د واده په دوهمه یې ساه ورکړه.

اه رڼا ! ته به ما وبښې !

جمال په زوره وژړل او خبرې یې پرې شوې، ده تر ډېرو ژړل...وروسته یې د څادر پیڅکه پخپلو سترګو تېره کړه، پرته له دې چې ګلالۍ ته وګوري، ورو یې وویل:

ــپه دې خبره ټول کلیوال پوهېدل، خو زما د پلار له وېرې چا څه نه راته ویل، ځان ته یې جنجال نه پیدا کاوه، خبره هم تېره وه او زه وروسته پوه شوم چې پلار مې ولې له کلیوالو سره ګوښي نه پرېښودم، حالات نه و خراب، دې وېرېده چې څوک به د رڼا نوم منځته را واچوي او دده دروغ به سپین شي، ان کله چې په لندن کې وم، لا قره باغ ته زما په راتګ نه و خوشاله، بانه به یې دا وه چې حالات ښه نه دي، خو کله چې مې له تا سره کوژده وکړه، بیا هیڅ خبره نه وه.

جمال ولاړ شو، ګلالۍ ته یې وکتل، د سوځېدلې پلتې سره او تته رڼا یې پر مخ لګېدله، ورو یې وویل:

ـ کومه بله پته خبره نشته، په څه چې زه پوهېدم اوس ته هم پوهېږې، ستا خپله خوښه، ترسهاره وخت لرې، فکر وکړه، تصمیم دې خپل دی، زه به تر اتو بجو درته ماتله یم.

جمال ګام واخیست، وره ته یې لاس ور وغزاوه، خو یودم ودرېد او ویې ویل:

ـهو رښتیا ! یوه خبره مې هېره شوه، پانه هم راسره بیایم.

ګلالۍ په حیرانۍ ورته وکتل.

جمال زیاته کړه:

ـما لندن ته څو ځله ټیلفون وکړ، ملګري دې خدای ژوندي لري، دوه اونۍ مخکې مې رڼا ته پاسپورټ جوړ کړ، اوس شپږ میاشتنۍ ویزه ورته راغلې ده، بیا به یې یوه دایمي چاره وکړم، غواړم چې پانه د خپل اولاد غوندې وروزم، خدای مهربانه دی، ګوندې رڼا به مې د هغې په خاطر وبخښي.

جمال دا وویل، مخ یې واړاوه او پر زینو کښته شو.

☆

سهار په اته بجې يو کوچنی موټر له کلي ووت، شيبه وروسته د يوې ټيټې غونډۍ خوا ته ور تاو شو، له موټره دري تنه کښته شول، جمال، ګلالۍ او پاڼه.
ګلالۍ د موټر ترڅنګ ودريده، خو وړه نجلۍ او ځوان د غونډۍ سر ته ور وختل.
دوی لنډه شيبه د يوه قبر ترڅنګ کېناستل، د قبر پر سر تړلې سپينه ريتاړه (ريښکۍ) لا پاکه وه او پر خړه خاوره يې د نورو قبرونو غونډې بوټي نه وو را شنه شوي.
جمال او پاڼې يوه شيبه اوښکې تويې کړې او بيا مخ پر ځوړ د موټر خوا ته ګړندي روان شول، خو نجلۍ به کله، کله شا ته مخ واړاوه او شنو زرغونو جنډو ته به يې وکتل.
په برج کې دوه تنه ولاړ وو، يو په عمر پوخ، چاغ او ګردی سړی او بل هم يوه سپين سرې ښځه، د دوی سترګې له اوښکو ډکې وې، ورو، ورو يې ژړل او په موټر پسې يې تر هغو کتل چې تر يوې غونډۍ پناشو.

پای

د ۱۳۸۲المریز کال د حوت اتلسمه_ کابل_ خېرخانه